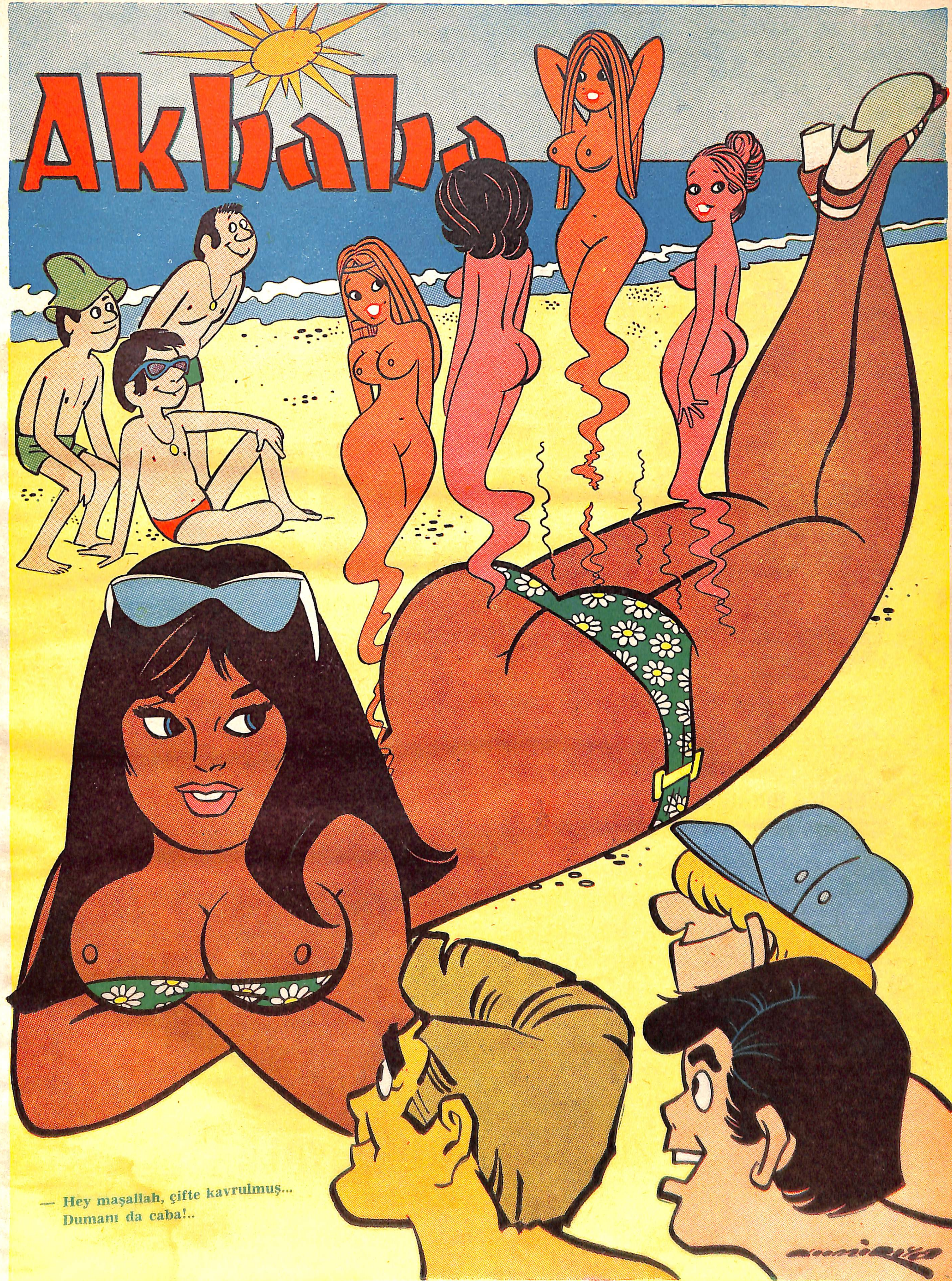

— Hey maşallah, çifte kavrulmuş...
Dumanı da caba!..

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

Bomboş tenha yollarda sağdan gitmeye lüzum var mı?

Evet. Her yerde, her zaman, EVET! Yolun solundan gitmek, hem sizin, hem karşıdan veya arkadan gelenler için tehlikelidir. Canınızı, malınızı, eşinizi, çocuklarınızı, ananızı, babanızı, düşünüyorsanız. Bilen Şöför gibi yapınız: SAĞDAN GİDİNİZ! Herkes sağdan giderse yollar daha emin olur!

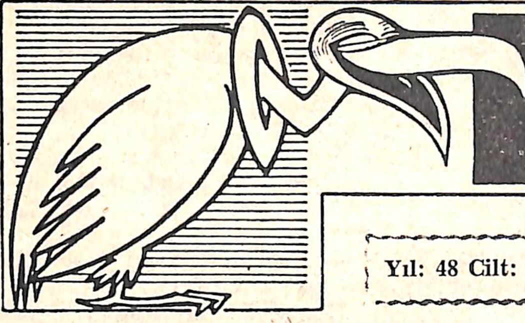
Niçin Bilen Şöför Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel dış kat vardır: Ömür zırhı ve ısı kesici duvar. Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir naylon gövde etrafında toplanmıştır. Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans: 2526 — 116)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 32 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

SU!..

BU haftaki başyazımızın konusu, su!

Şu sımsıcak yaz günlerinde su bulamayan okurlarımız, Akbaba'yı ellerine aldıkları zaman sudan yana zengin bir başyazı bulurlarsa, belki sevinirler diye düşündük.

Ne yapalım, İstanbul Belediyesi değiliz ki şehirliyi suya kavuşturalım, Devlet Baba değiliz ki Güneydoğu Anadolu'ya su yetiştirmek için çabalıyalım...

Bizim yapabileceğimiz iş, sudan bir yazının gülücüğünü teselli mükâfatı dağıtır gibi okurlara sunmaktır.

Eğer bu niyetimize rağmen yeteri kadar sudan yazamazsak, şu ateşli yaz mevsiminde her taraf kavrulurken bizim de suyumuzun tükendiğine hükmediniz. Kerbelâ'ya dönmüş bir şehrin ortalık yerinde, sıcaktan terleye terleye herkese yetecek kadar su koyuvermek kolay mı?

Elbette kolay değil.

Gerçi Türkçemiz, suyun türevleri bakımından çok zengindir; su kelimesinin şeceresi bereketlidir. Sözgelişi:

— Gözlerim sulandı..

— Bahçe sulandı..

— Ağzım sulandı..

— Kadına sulandı.. deyimlerinin her birinde «sulandı» sözü ayrı anlama gelir.

— Suyuna tirit..

— Tavşanın suyunun suyu..

— Suyu başından kesmek..

— Suyunu çekmek..

— Su gibi ezberlemek..

— Suyu görmeden paçaları sıvamak..

— Su almak.. gibi suya değgin lâfları hatırlarsak, dilimizin epey «su» lu bir dil olduğunu bile iddia edebiliriz. Ne çare ki dilimizin sudan yana bu kadar zengin oluşu para etmiyor, vatandaş susuzluktan kıvranıyor, İstanbul'un çoğu yerinde musluğu açınca:

— Tıssssss..

İşte o zaman susuzluktan gözü dönmüş vatandaş başlıyor konuşmaya:

— Bir memlekette Belediye su koyuverirse, Bütçede para suyunu çekerse, görevliler sudan bahanelerle işi asarlarsa, suyuna tirit bir iktidar sandıktan çıkıp koltuğa oturursa, devlet gemisi su almaya başlarsa, suya sabuna dokunmamak toplumda bir erdem sayılırsa, bazı su kabakları en önemli koltuklarda yan gelip oturursa, kalkınma çabaları suya düşerse, orada düştü gönül bahr-i gama cuppadak...

Ama böyle söylemek neye yarar ki...

Suyu bıçakla kesmekten ne farkı var, lâf-ı güzafın...

İstanbul'da musluğu açıp su bulamamak bir derttir, Anadolu'nun dibi kurumuş kuyularında içecek su bulamamak bir başka derttir.

İstanbul'da su bulamayan vatandaş, Boğaz kıyılarına doğru vurup, dertli göğsünü püfür püfür esen deniz rüzgârına açabilir. Bir sahil çayhanesinde iskemleye kurulup:

— Getir oğlum bir soğuk gazoz.. diye serinleyebilir.

Ya Mardin'in köylüğündeki vatandaş ne yapsın?

Toprak susuzluktan yarılmış, insan gözünün feri kaçmış, bulutsuz göklere sığınıp yağmur duasına çıkanların umutları kırılmış, hayvanlar ölecek susuzluktan neredeyse... Ve kenarında bir damla yaş bulunmayan kör gözler gibi bakıyor cümle kuyular insanın yüzüne.. derelerin yatağında dalgacıklar değil toz bulutları oynaşıyor.

Peki, Ankara?

Ankara ne yapıyor?

Suyun başında bulunanların şimdilik suları var. Kirli çamaşırları yıkamak için elbette suya ihtiyacı olacak politikacıların... Kolay değil, her gün yeni bir yolsuzluk iddiası ortalığı sarıyor, her gün bir kirli çıkı açılıp halkın gözleri önüne seriliyor.. alnı lekeli ve vicdanı kirli olanlar, şu sıcak yaz günlerinde musluklarını açtılar mı...

Su şakır şakır...

Ama nafile..

Bazı kirler vardır ki su ile ne kadar yıkasanız çıkmaz. Hattâ kazana koyup kaynatsanız, bir su, iki su, üç su, dört sudan geçirseniz, yine de çıkmaz.

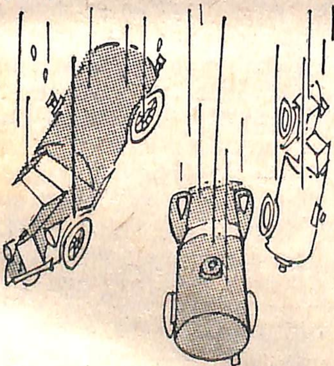
Politikacıya ve politikaya bulaşmış kirler bu cinsten...

Ve bazıları da her Allahın günü önlerindeki havana bir avuç su atarak akşama kadar dövmekle vakit geçiriyorlar. Bir Personel Kanunu çıkacaktı, daha çıkmadan memurun canı çıkacak... Vergiler de geldi mi ardından, âlem yine ol âlem, devran yine ol devran... Fiyatlarla vergilerin ve zamların biribiriyle yarış ettiği bir ortamda memuru refaha eriştirmek iddiası da çölde susuzluktan kavrulan seyyahın gördüğü serap gibi bir şey...

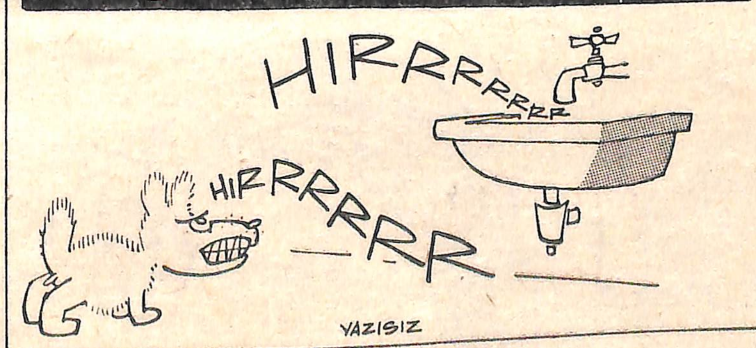
Ama sevgili okurlar, su aka aka yolunu bulur demiş atalarımız, yalnız politikacılar yolunu bulacak değil ya! Elbet bir gün halk da yolunu bulur. Suyu getirenin de testiyi kıranın da bir sayıldığı bir toplumda susuzluk çekilmesi kadar olağan şey yoktur. Hem şu sıra ortalığın karmakarışık olduğuna bakarak karamsar da olmayın.

Çünkü su bulanmadan durulmaz.

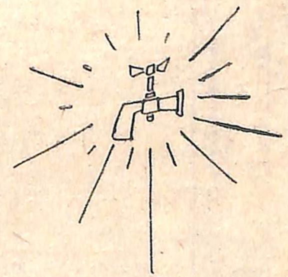
AKBABA

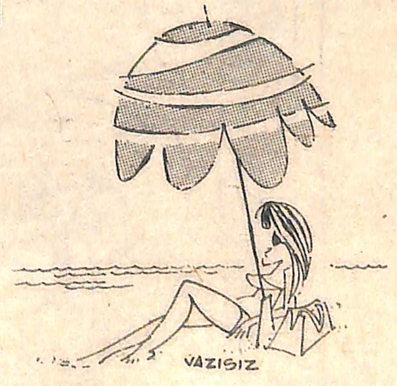

Vergiler Çıkmadan

VEDAT SAYGEL

GAZDAN tuza, iplikten beze kadar her şeye zam geleceğini; soluk almaktan, yatıp kalkmaya kadar her şeyin vergilendirileceğini duymasıyla hızlanması bir oldu.

Oysa ne düzenli bir yaşamı vardı o güne dek. Korku telâş nedir bilmez, başkalarının akıllarına öğütlerine uymaz, kendi bütçesini programını kendi yapar, bir şeye karar vermeden önce çıkabilecek aksilikleri de düşünerek kılı kırka yarardı. Yaşı kemale erdiği halde hâlâ bekâr yaşaması da bu nedenle değil miydi zaten?

Vaktiyle:

— Yahu neredeyse saçın sakalın ağaracak; iş işten geçmeden evlen de dünya gözüyle ev bark olduğunu görelim, diye az sıkıştırmamışlardı yakınları...

— Yoo, demişti her seferinde, eş seçmek sergiden karpuz seçmeye benzemez. Hayatı boyunca insan bir kere evlenir. Bu nedenle karar vermeden önce enine boyuna uzun uzun düşünmek gerekir.

Bu konuda köklü fikirleri vardı. Evliliği rastgele bir evlilik, eşi rastgele bir kadın olmamalıydı. Evlenecek insan eşten önce oturacak evini, kullanacak eşyasını hazırlamalıydı.

Fakat vergileri duyunca ne felsefesi kaldı, ne fikirleri... Bir saniye duramazdı artık! Bir zamanlar, «İş işten geçmeden evlen» diye kendisini sıkıştıran yakınlarına:

— Hemen evlenmem gerekiyor, dedi.

— Aman oğlum, dediler, evlen ama «Hemen»i ne oluyor? Evlilik bu, aceleye gelir mi? Önce tanışın, konuşun, biribirinizi anlayın, uyuşabileceğinizi aklınız keserse Allahın emriyle isteyelim.

Berikinin bekleyecek vakti yoktu. Zira bunca yıl neler geldiyse beklemek yüzünden gelmişti başına. Yuva kuracak duruma gelebilmek için para biriktirmeyi tasarladıkça hayat pahalılaşmış, hayat pahalılaştıkça paranın alış gücü azalmıştı. On yıl önce üç dörtyüz liraya alabileceği eşyaya sahip olması için bugün üç dört bin lira sayması gerekiyordu. Hele şu yeni vergilerin kanunlaşmasından sonra, binlerin de değeri kalmayacaktı.

— Olsun, dedi. Aşk evlenmesi değil, vergi evlenmesi olacak bu. Para kolay kazanılmıyor, kolay birikmiyor... Muamele vergileri konmadan nikâhı kıyalım da, sonra tanışır anlaşırız biribirimizle.

Kör mü, topal mı, güzel mi, çirkin mi bakmadan yakınlarının bulduğu bir kızla evleniverdi.

Evlendi ama, hiç rahat değildi yüreği. Ne dostlarını görüyordu, ne tebrikleri duyuyordu. Aklında fikrinde vergilenecek öte berinin listesi, uğrayacağı zararı hesaplayıp duruyordu.

Gazdan tuza, iplikten beze kadar her şeye zam gelecekti ha? Salonda düşündü, sokakta düşündü, yatakta düşündü.

Ne yapmalıydı? Kenardaki üç beş kuruşunu en yararlı şekilde nasıl değerlendirmeliydi?

Gerdeğe falan girmedi. Karısına sokulmadı. Nasıl olsa şimdilik aile mahremiyetine vergi koymak kimsenin aklına gelmemişti. Vergiden muaf olduğuna göre, dilediği zaman görevini yerine getirebilirdi. Şimdi en önemli sorun, vergilerin görüşülmesiyle kanunlaşması arasındaki kısa sürede eldeki üç beşbin liradan, bir kaç bin lira kâr etmekti.

Sabah ilk işi günlük gazeteleri gözden geçirmek oldu. İşte yine sütunlar dolusu vergi haberleri...

«PTT. ücretlerinden vergi alınacak.»

Vergiyi getirenler akıllı da, vatandaş aptal mıydı?

— Kâğıdı kalemi al, geç karşıma, dedi karısına. Akrabalarına, tanıdıklarına, kime mektup göndermen gerekiyorsa, çeşitli tarihlerle çeşitli mektuplar yaz.

Kendi de sarıldı kaleme. Yazdıkları, bir ömür boyu haberleşmeye yetmezdi ama, hiç değilse bir kaç yıl postaya vergili ücret ödemezdi ya... Mektup sahipleri tarih sırasına koyarlar, zamanı gelince yeni gönderilmiş gibi alır okurlardı.

Erkeğin, geçim derdinden doğan pratik buluşu, karı kocayı hemen biribirine kaynaştırıvermişti:

— Toptan mektup postalamayı iyi akıl ettin şekerim, dedi kadın. Kazancımız beş on kuruş da olsa, kâr kârdır. Sokağa çıkmışken şöyle sahil yoluna doğru bir insek...

Adam, vergilerin isimlerini aklından geçirdi, «Seyahat vergisi» vardı ama «Dolaşma vergisi» diye bir şey yoktu.

— Oraya başka bir gün gideriz şekerim, dedi. Gel, temiz, ucuz bir otel bulup bir kaç gece kalıverelim.

— Evimiz yok mu ayol? Otelde işimiz ne?

Her şeyi inceden inceye açıklamak bile zaman bakımından büyük kayıp sayılacağından sadece:

— Yürü! dedi. Nedenini sonra anlatırım.

Otel ücretlerine «Geçici oturma vergisi» eklenceği şu günlerde aklı başında hiçbir vatandaş evine kapanıp kalamazdı.

Üçüncü sınıf bir otelin merdivenlerini çıkarken:

— Farzet ki ilerde elimize para geçti, canımız şöyle bir yurtiçi gezisi yapmayı çekti. Gittik Anadolu kentlerinden birine. Ne yapacağız? İster istemez otelde kalacağız. Bugüne göre birbuçuk misli para ödeyecek miyiz?

— Her halde?

— Bugün daha az parayla otelde kalmak mümkünken neden avuç dolusu para harcayalım?

Hesabı böylesine kuvvetli, parası kıymetli bir erkekle evlenmenin mutluluğu ile:

— Haydi öyleyse yatalım, diye fısıldadı kadın.

Yoo, her şey yaparlardı da, canları istediği zaman yatamazlardı. Gün, uyumakla, koklaşmakla geçirilecek günlerden değildi. Yararlanmaları gereken bir sürü vergilenecek öte beri daha vardı sırada. Elini biraz ağır tuttun mu sıradaki maddenin Meclise görüşülmesi tamamlanır, vergilenmesi kanunlaşırdı da farkına varmazdı insan.

Hem daha ne kadar olmuştu evleneli? Topu topu iki güncük! Uzuuun bir hayat vardı önlerinde. Öylesine uzun ki, ne yatmakla biterdi, ne koklaşmakla...

— Haydi telefona inelim, dedi adam.

Az önce tırmandıkları otel merdiveninden apar topar indiler.

— Telefon ücretlerine zam gelmeden...

Ezbere bildikleri eşin dostun numaralarını çevirdiler, bilmediklerinin numarasını rehberden çıkardılar, aramalarının nedenini söyleyerek en az bir kaç yıllık konuştular.

— Sıcaktan, sıkıntıdan patladım, dedi kadın. Şimdi evimizde olsaydık duş yapar, öğle sıcağı geçinceye kadar bir kaç saat yatardım.

— Biraz daha dişini sıkıver, dedi kocası. Kalış süremiz yarın sabah bitiyor.

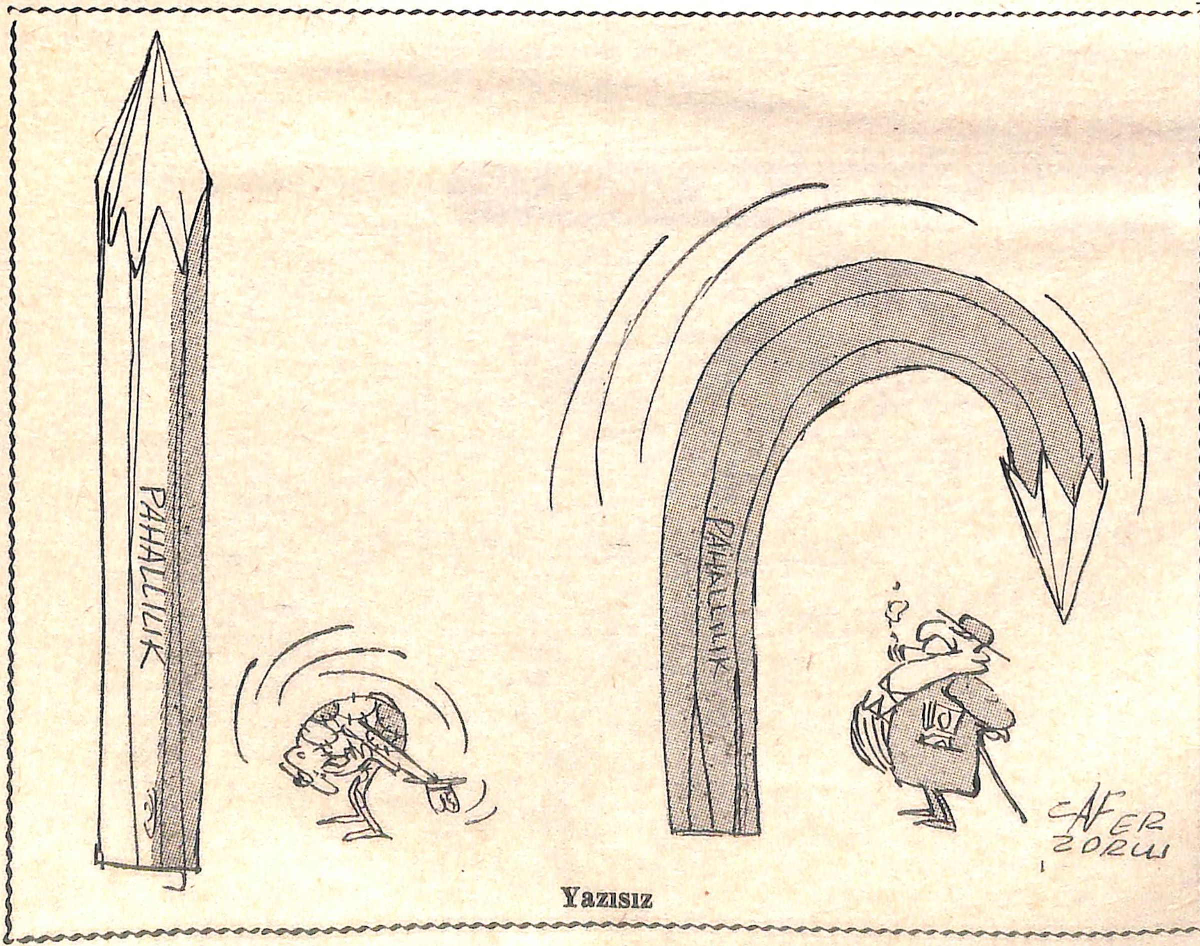
İçinden bir daha geçirdi vergi görecek şeyleri: «Gazdan tuza, iplikten beze...»

Kömür yakıyorlardı ama, olur ki günün birinde gaz sobası kurmaları gerekirdi. İğne iplik dertleri yoktu ama, gün gelip olacaktı.

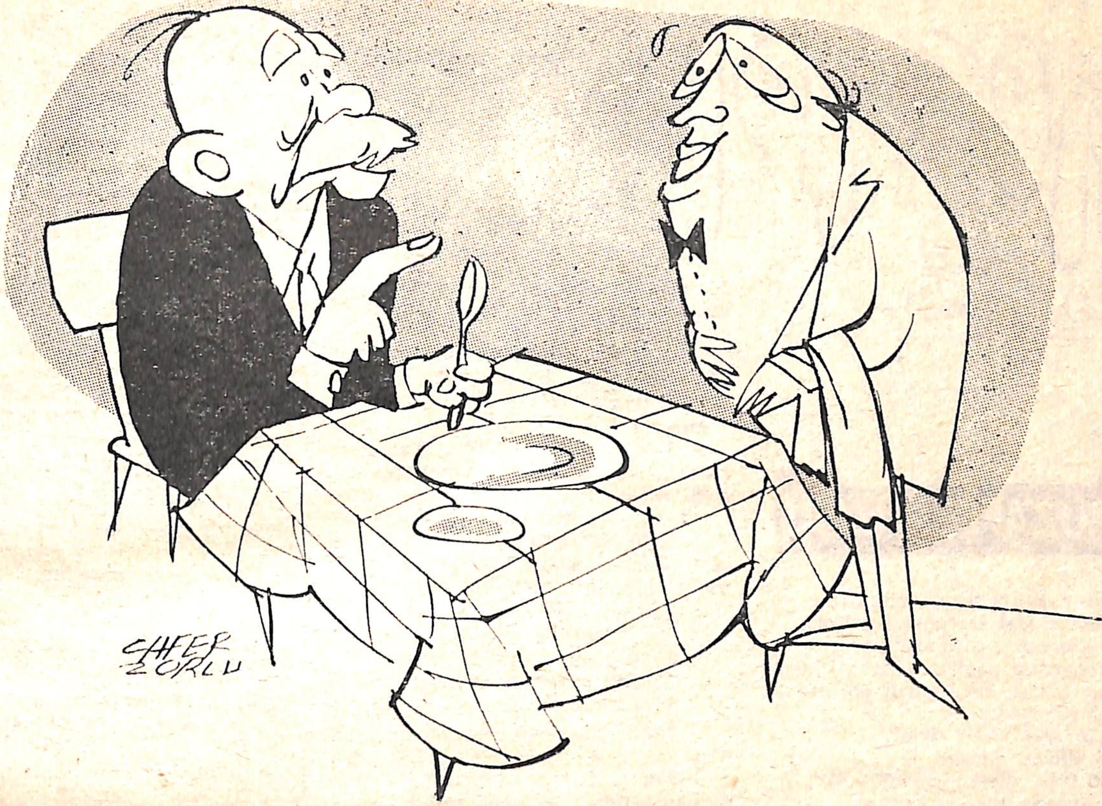
Bir dükkâna daldı.

— İğneyi ipliği ne yapacaksın şekerim? diye kolundan asıldı karısı. Hem de paket paket...

— Alınmış alınmıştır, dedi adam. Para kolay kazanılmıyor.

Yazısız

İnönü — Bir reform getir, toprağı bol olsun!..

Vergiler çıkmadan ne alsan kârdasın!

Oradan çıkıp daldı çocuk öte berisi satan bir mağazaya.

— Haydi iğne iplik neyse ama, henüz yatmadık bile, diye mırıldandı karısı. Bu çocuk eşyalarından bize ne?

Adamın cevabı kısa oldu:

— Ya fırsat bulur yatarsak? Ya çocuğumuz olursa?... Arabadan lâzımlığa, muşambadan zıbına kadar her şeyin fiyatı artacak şekerim.

Gazete satıcıları, «Yurt dışına çıkacaklardan pasaport vergisi alınacak» diye bağrışırlarken kolları koltukları dolu evlerine döndüler.

Radyoyu açtı, vergilerle ilgili bir haber:

«— Su, elektrik, havagazı ve cenaze masrafları da vergi görecekler arasındadır.»

Bak bunların hiçbirini düşünmemişti önceden. Ya bir gün durumu değişirse, yurt dışına çıkması gerekirse?... Müracaatını yapmalıydı hemen. İnsanın bütün dilekleri bir anda gerçekleşmezdi ya... Hele pasaportu olsun, iş para ile niyete kalsındı.

Fakat su, elektrik, havagazı ve cenaze masrafı konusunda ne yapmalıydı? Suyu, elektriği, havagazını önceden bir yere depo edemezdi ya!

Düşündü, bir çözüm yolu bulamadı. Ofladı pufladı, içinden çıkamadı! Neydi bu çektiği sıkıntı yâni? İnsanca yaşamak diye buna mı denirdi? Üç günlük evli olduğu halde üç dakika dinlenememişti daha.

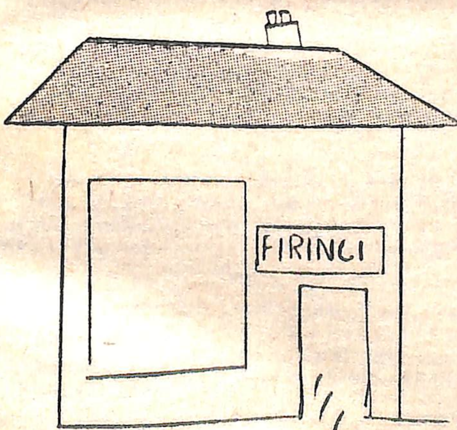
Zihninde bir şimşek çaktı. Oturduğu yerden kalktı, mutfağa geçti. O işin de çaresini bulmuştu şükür. Nasıl olsa başına gelecekti bir gün. Neden ucuz tarifeden yararlanmasındı?

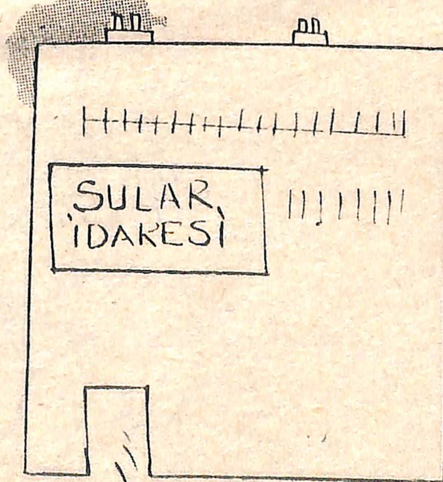
Defterini çıkardı, bir kâğıdın üstüne «Boşuna sarfolmaması için önce havagazını kapatın» diye yazdı, ocağın düğmesini açtı:

— Yahu, bu da bir nevi vergi kaçakçılığı oluyor ama, bu namussuzluğu yapan sadece biz değiliz ya, diye diye gaz yerine tertemiz hava gelen ocaktan, gerçekleştiremiyeceği vergisiz ölümü beklemeye başladı!

Vedat SAYGEL

Fırıncılar ekmek yerine su satıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Meyve ve sebzeler denize dökülüyor. — Gazeteler —

DÖKÜLENLER!

ince hesaplar

MUZAFFER İZGÜ

MAAŞLARA yeni bir zam geleceği zaman tüm memurlar için en zevkli şey nedir bilir misiniz? Eline bir kâğıt kalem alıp, şöyle bir köşeye çekilerek yeni alacağı maaşı hesap etmek, eskisinden kaç lira fazla alacağını bulup ortaya çıkarmaktır. Hele evde, babanız memur, ablanız memur, ağabeyiniz memursa, düşünün artık...

Pazar günü öyle oldu, babam çekildi bir odaya, ablam çekildi bir odaya, ağabeyim çekildi bir odaya. Önlerinde kocaman kocaman kâğıtlar, çarpıyorlar, bölüyorlar, çıkarıyorlar... Annem, ikidebir bize:

— Aman sesinizi çıkarmayın çocuklar.. ablanız, ağabeyiniz neyse ne ya; babanız fena halde kızıyor... diyor.

Pederin odasından arada bir, bir ses geliyor bağıraraktan:

— Tavaaan!... diyor.

— Anne, diyor küçük kardeşim, babam havanı istiyor.

Annem odanın kapısından:

— Havanı ne yapacaksın efendi? diye sorduğunda, kızılca kıyamet kopuyor:

— Efendim zaten bu evde çalışılmaz. Oturup da hiçbir şey yapamazsın bu evde. Elbette adamlar Ay'a giderler, Merih'e giderler...

— Ne dedim ki efendi?

— Daha ne diyeceksin canım, tam kat sayının kare kökünün en büyük ortak katını buluyordum ki, kapıdan efendi ne yapacaksın havanı... Havanı ne yapacakmışım? İçinde leblebi dövüp yiyeceğim!...

Ağabeyimin başı görünüyor kapıdan:

— Bana bir çay! diyor.

Ayaklarımın ucuna basa basa, mutfağa gidip, anneme:

— Bir çay yap! diyorum.

Alıyorum çayı, yine ayaklarımın ucuna basa basa ağabeyimin odasına götürüyorum. Bu kez ablam başını uzatıyor kapıdan:

— Bir kahve! diyor, orta olsun!

Anneme sesleniyorum:

— Bir kahve yap, orta olsun!

Pederin sesi duyuluyor tekrar:

— Tavaan!... diye bağırıyor.

Kapıyorum saplı süpürgeyi, koşuyorum odaya. Beni görür görmez fitil oluyor peder:

— Ne var ulan? diyor.

Korkudan, ancak:

— Tavan, diyebiliyorum.

— Ne var ulan tavanda?

— Akrep, örümcek falan!...

— Hey Allahım, sen bana sabırlar ver! Alırsam o süpürgeyi elinden!...

Dar atıyorum kendimi salona. Ağabeyim başını uzatıyor:

— Limonata! diyor.

Koşuyorum anneme:

— Limonata yap! diyorum.

Öğle oldu, odadan çıkan yok, ikindi oldu, odadan çıkan yok. Peder, kalb hastası olduğundan, kapısını dinliyoruz:

— 490... Çarp yediyle... Üzerine ekle 24 yıl hizmeti... Şimdi yine çarp. Etti mi 1875? Şimdi bundan binde otuzdan tasarruf bonosu... Emekli keseneği, böl dörde... Çarp onikiyle... Topla 325'le... Tavanı bul, tabana in!... Çık şimdi tabandan tavana. Kademeni bul!... Kaçıncı kat?... Kaçıncı kat?... Kaçıncı kat?...

Dayanamadı annem:

— İkinci kat, deyiverdi kapıdan.

Aman Allahım, köpürdü yine peder:

— Yok efendim yok! diye bağırdı. Şimdi ben bir âlim olsaydım, bir de füze yapıp Amerika ile Rusya'yı rezil edecek olsaydım, dünyada uçmazdı o füze. Yerin yedi kat dibine gider, yine de uçamazdı... Çünkü efendim, sükûn yok, insana saygı yok... Yahu size kaçıncı kat olduğunu soran var mı?

Annem:

— Kızma efendi, dedi. Kaçıncı katta oturduğumuzu unuttuğunu sandım da.

İlk kez dışarıya ağabeyim çıktı. Ardından ablam, en sonra da babam. Babam.. aynısı imtihandan çıkmışlar gibi terlemişti. Ağabeyime:

— Kaç buldun? diye sordu.

— 1385, dedi ağabeyim.

Peder bağırdı:

— Olamaz efendim, olamaz!

— Niye olamazmış?

— Yanlış hesaplamışsın da ondan olamaz.

— Canım niye yanlış olsun?... Şimdi bizim taban şu değil mi?

Başladı ağabeyim anlatmaya. Peder Nuh diyor, peygamber demiyor. Sonunda ağabeyim kızdı, çekildi bir kenara. Ablamla da aynı münakaşayı yaptılar. O da çekildi bir kenara. Tam o sırada komşumuz Hayrullah bey geldi:

— Nasıl, buldun çıkardın mı Sadık bey? dedi babama.

— Elbette, dedi babam.

— Kaç buldun?

— 1813...

Hayrullah bey:

— Yanlış efendim, dedi. Olamaz... Nasıl olur?... Bir kez...

Peder kaşlarını çatarak:

— Ya siz ne buldunuz? diye sordu.

— 1974 lira 65 kuruş...

Güldü peder:

— Aç tavuk kendini darı ambarında zannedermiş, dedi.

Bu kez Hayrullah bey bozuldu:

— Zaten senin dairede de hesabın bozuktur, dedi.

— Benim mi? diye kükredi babam. Yahu bizim taban kaç. 490 değil mi?

— Evet...

— Şimdi biz kaç yıllığız?

— Yirmidört...

— Pekiyi, 24'ün yatayını bulalım, sonra dikeyini... Dikeyle yatayın kesiştiği...

— Değil efendim, yatayın 24'ünü alıp, dikeyin dokuzuyla çarp!

— Çarpmıyacağım işte!... Senin yanlışın var.

— Yahu, yatayın iki ucu arasındaki rakamın...

— Değil beee!... Öyle değil, sabahtan beri hesap ediyorum.

Peder bağırdı:

— Biz yan gelip yattık mı, biz de hesap ettik...

Hayrullah bey, daha hızlı bağırdı:

— Ettiysen ettin, bana nesi?

— Sen ettiysen bana ne? Kafan kalınsa biz ne yapalım?

— Bana mı diyorsun?

— Bak, evimde misafirsin diye ağzımı açmıyorum, sonra bi şey edersem!...

— Hadi, et de görelim bakalım!

Annem:

— Canım ayıptır, diye araya girdi. Şurada kaç yıllık komşusunuz..

Peder bağırdı:

— Sen karışma hanım!... Zaten hep böyle hesap kitap bilmezler yüzünden değil mi başımıza gelenler!..

Hayrullah bey ayağa kalktı, peder de kalktı. Ağabeyim, Hayrullah beyin koluna girerek:

— Kusuruna bakma babamın, sabahtan beri böle çarpa sinirleri bozulmuş da... dedi.

— Bırakın, dedi peder, bir de onu çarpayım da dünya kaç bucakmış öğrensin!

Hayrullah bey:

— Ben de seni bi bölersem! diye ağabeyimin elinden kurtulmaya çalıştı.

Hayrullah bey gittikten sonra, bu kez ablam, ağabeyim, babam giriştiler biribirlerine:

— Adam haklı!...

— Yok, haklı değil...

— Tavan!...

— Taban!...

— Yatay!...

— Dikey!...

O sırada bereket validenin ocağın üzerinde unuttuğu düdüklü tencere büyük bir gürültüyle patladı, da, kavga son buldu...

Muzaffer İZGÜ

Türkiye'ye gelen bazı turistler uyuzmuş. — Gazeteler —

ZAFER ZORLU

— Senin gibi züğürt olup düşünmektense, uyuz olup kaşınmak daha iyi!..

DÖRTLÜKLER

— I —

Olamaz böyle bir şey, katiyyen ve de asla,
Derken ani tehlike doğar bir geri pasla,
Kendi seyircin bile bir gün yuhalar seni,
Tutulacak topları ağlara bıraktıkça...

— II —

Nasıl olsa çıkıyor her söylenenin tersi,
Refah refah dediniz, zamla verdiniz dersi,
Şimdi de başladı bir Han'lı, Sultan'lı düğün,
Düğün güzel şey ama, nedir, bilmem ki tersi?..

— III —

Kısır dediklerimiz ikiz, üçüz doğurdu,
Su olmasa ne çıkar, kanla suladık yurdu,
Nasreddin Hoca'mızın kulakları çınlasın,
Milletçe biz de çaldık şimdi göle yoğurdu!

— IV —

Kiminin koltuğunda iki karpuz bir gider,
Kiminin koltuğunda kimler bize hükmeder,
Dezenfekte olmazsa, bazı koltuk altları,
Âni bir çıban çıkar dünyayı zehir eder...

— V —

Senelerdir ismiydi, Personel Tasarısı,
Son günlerde gelişti göğüsleri, kalçası,
Öyle tatlı pilâv ki, yedikçe iştah açar,
Hele bir de üstünde bol olunca salçası...

Fikret YILMAZ

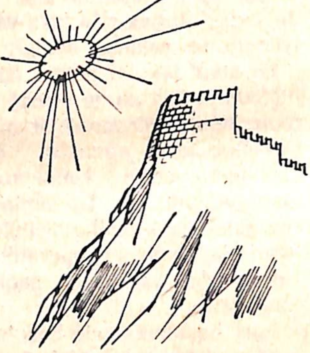

Başkent

TELEFON PEŞİNDE...

★

BAŞKENT Ankara, bu sıcaklarda hiç mi, hiç çekilmiyor. Hangi resmî daireye gitseniz millet oflayıp poflamakta. Önceleri bir elma şekeri gibi gösteri-

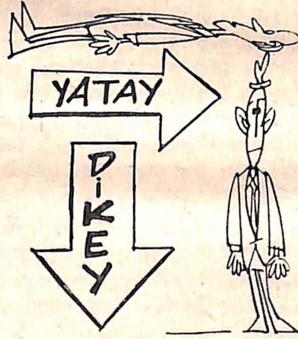
lip sonra elma'sı düşen ve kazığı kalan personel kanunu da bu sıcaklara karışınca suratlar iyiden iyiye birer karış oldu. Yine de en serin yer Meclisin taş binası. Üstelik suyu da akıyor. Yatağı yorganı toplayıp yaz tatilini Meclis'te geçirmek var ama, yatıya yeni misafir kabul etmiyorlar. Gelecek seçimlere kadar doluymuş koltuklar.

Her ne kadar Başkent sıcaktan kavruluyorsa da; bizim evde bugünlerde bayram sevinci var. Telefon sahibi oluyoruz! Kanada'dan her zaman buğday gelecek değil ya, bu sefer de telefon santralı ısmarlamış büyüklerimiz... Bizim semt bu santraldan yararlanacakmış ve mahalle sakinlerinin tüm dilekçeleri olumlu bir şekilde cevaplandırılıyormuş. Günlerdir gözlerimiz postacıdaydı. Âtıfet hanımların işi olmuş, zamlı telefon tesis vergisi ödemekten kurtulmuşlar.. hanım, bitişikteki savcılara da postanın resmî bir yazı getirdiğini görmüş... Başımın etini yiyor. Nihayet bizim yazı da gelince dırdır'dan kurtulduk. Onbeş gün içinde PTT. abonman servisine müracaat edip mukavele yapmamız bildiriliyordu. Tesis masrafı 1137 lirayı da birlikte getirmemizi hatırlatan altı kırmızıyla çizili cümleye rağmen çoluk, çocuk hep birlikte halay çekmeye başladık. Hanım, gül kurusu renginde telefon istiyor; oğlan ille de yeşil diye tutturuyor, bense 1137'yi nasıl bir araya getirebileceğimi düşünüyorum.

Bu ay elektrik havagazı parası gelecekti, geçen aydan salladığımız buzdolabı taksidini mutlaka ödemek gerekti.. ve hepsinden kötüsü, kayınvalideden gelen telgraf dört heceden ibaretti: «Ge-li-yo-rum.»

Fakat telefonun geliş haberi telgrafın acısını unutturdu. Gazeteci olup, telefonu olmamak hem ayıptı hem de medeniyetsizlik! (Voltere).

Ertesi gün iki kefil, bir de enayi fil bulup personel müdüründen yalvar yakar «maaşı mahçuz değildir» diye bir yazı kopardık ve soluğu «Dar Gelirliler Bankası'nın» hatır kredisi servisinde aldık. Bu servisin devamlı müşterisi sayıldığım ve dolayısiyle her zaman haklı olduğum için fazla güçlük çıkarmadılar. Öğleye doğru para cebimdeydi. Paydosu bekledim ve PTT. telefon müdürlüğü memur ve memureleriyle birlikte abonman servisine girdim. Saat birbuçuğa beş vardı. Memurin kadrosu bir süre personel kanunu çizelgelerine göre alacakları paralar üzerine iki aydan beri devam eden araştırmalarına koyuldu. Konuşmalardan adının «Ahmet ağabey» olduğu anlaşılan servis şefi yatay ve dikey terfi sistemi hakkında etrafındakileri aydınlatıyordu. Memurlar hiçbir şey anlamadılar ve masalarına dönerek spor-toto kuponlarını doldurmaya başladılar. Bu konuda da kendilerine Ahmet ağabey yardımcı oluyor fakat Toprakspor — Yolspor maçına kesin bir tahminde bulunamayacağını söylüyordu. Saate baktım ve mesainin başlaması gerektiğini hatırlatacak bir şekilde öksürdüm. Bankın arkasında bana ba-

kacak olan kız, ağzındaki cikletten lâstik top büyüklüğünde bir balon yaptı ve «çat» diye patlattı:

— Buyrun?

Evde, elden ele dolaşıp bir kaç defa da konu komşuyu ziyaret ettikten sonra lime lime olan dâvet kâğıdını uzattım. Dosyalar çıktı, kâğıtlar arandı, hüviyetim soruldu, basın kartıma bakıldı ve üç memur aralarında konuşmaya başladılar. Sonra cikletlisi bana geldi ve soyadımın tutmadığını; resmî evrakta «Öymen» in yumuşak g (ğ) ile yazılı bulunduğunu, oysa hüviyetimde «y» olduğunu söyledi. Evden çıkmadan önce muhtara uğramış ve ihtiyaten bir de iyihal kâğıdı almıştım.. işe yaramadı. Bir kâğıt parçası üzerine birtakım dosya numaraları yazdılar ve yapacağım işi anlattılar. Önce Ulaştırma Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğüne gidecek, soyadımın doğru yazıldığı bir dilekçeyi Başhukuk Müşavirliği ve PTT. Genel Müdürlüğünde işleme sokacaktım. Ancak bundan sonra mukavele imzalayabilirdim.. 38 derece hararette Ulaştırma Bakanlığının taş koridorları oldukça serindi; fakat Bakan gezide olduğu için Özel Kalem odası kapalıydı. Başhukuk Müşavirliğine indim. Masasının üzerinde «Haydar» yazan beye derdimi anlattım.. Genel Evraka havale etti. Dosyalar çıktı ve Haydar bey kalemdeki daktilo kıza yumuşak g ile y harflerini karıştırdığı için bir hayli kızdı. Kız da kabahati, Bakanlığın kuruluşuyla aynı yaşta olan daktilo makinasına yükledi... Neyse

sözü fazla uzatmayalım, Haydar bey gerekli düzeltme yazısını dikte etmeye başladı:

«......... tarih ve dosya numaralı dilekçe sahibinin soyadının daktilo hatası yüzünden yumuşak g ile değil y olduğunun filân tarih ve filân numaralı özel kalem dosyasından anlaşılmış olup......»

Yazı bir kaç evrak kalemi daha dolaştıktan sonra «elden aldığıma dair» bir imza ile bana teslim edildi... Şimdi PTT. Genel Müdürlüğüne gidecek ve bu yazıya ilişkin bir başka yazıyı yine elden alarak Teleton Müdürlüğüne getirecektim...

Genel Müdürlükte yukarı kademeden bir tanıdık vardı. Kapısını çalıp torpil isteyecektim. Büyük bir hararetle karşılandım. Yukarı kademedeki tanıdık «Ben de seni arıyordum» diye söze başladı ve bir kahve ısmarladı. Yarım saat kadar süren konuşmasında PTT. teknik personelinin yeni Personel Kanunundan nasıl mağdur duruma düştüğünü delilleriyle anlattı. Gazeteci olarak bu konuda bir röportaj yapmamı istedi. Ulaştırma Bakanlığının a/1543-36 sayılı yazısına istinaden soyadındaki yumuşak g'nin y olduğunu bildirir Genel Müdürlük yazısını elden teslim aldığıma dair imzayı bastığım sırada saat beşe beş vardı.

Ertesi gün bütün evraklar tamam olarak Telefon Müdürlüğünde cikletli kızın karşısına çıktım. Mukavele hazırlandı, üç nüsha imzalandı, 1137 lira yatırıldı ne renk telefon istediğim soruldukta gül kurusu cevabı verildi ve mukavele «bir adet gül kurusu rengi telefon ve rehberi» cümlesi eklenerek hayırlı olsun temennisinde bulunan üç adet odacıya (âdetmiş) beşer lira bahşiş dağıtıldı.

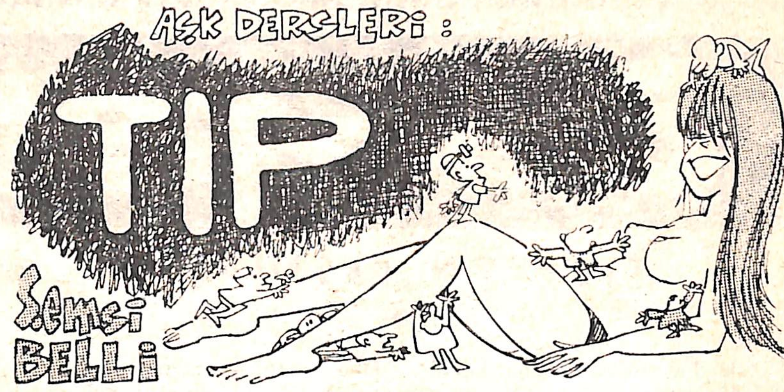
Şu anda evimde gül kurusu bir telefon var, üstelik konuştukça para da yazmıyor. Çünkü Kanada'dan ısmarlanan ana santral için henüz döviz tahsisi yapılmamış ve bağlantının kurulması için daha en az bir yıla ihtiyaç varmış. Biz de şimdi evin içinde biribirimizle hep telefondan konuşuyoruz ve bol bol tasarruf ediyoruz.

Ali ÖRSAN

Evin kilosu şeftaliden daha ucuz. — Gazeteler —

— Kiradan kurtulduk karıcığım, bir kilo ev aldım.. hemen içine girebiliriz!..

AŞK, bir hastalıktır.
Hem de ateşli bir hastalık.
Sıtma gibi, difteri gibi, nezle gibi, sar'a gibi, kuduz gibi...

Gözlerle bulaşan, dudaklarla gelişen, insanı yatağa düşürdükten sonra çok tatlı inleyişler içinde inim inim inleten bu hastalığın mikrobu, Tıp tarihinin hiçbir döneminde tesbit edilememiştir. (Çünkü mikrobun bilinmesine de, ortadan kaldırılmasına da hiçbir gerek yoktur. Her kişi ve her dişi, belirli ya da belirsiz bir yaşta, kızıl, kızamık, çiçek, grip gibi bu hastalığa da yakalanmak zorundadır!)

Doktrine göre aşk, —doktrini doktora eden kişilerin o zamanki dilleri ile— şöyle tanımlanır:

Aşk illeti, bir illet-i şedîdedir ki: iptidası gözden, intihası yürekten. Bir sim tenli nâzik beden ahû gözlerin süzüp, melek simâsın bozup, yüreği tir tir titreyüp, nabzı tir tir atup, ol kimesneye tâbib ilâç edemez.. ve halinden fehmedemez...

Ana ilâç budur ki; bir dirhem nâz, iki dirhem niyâz, üç dirhem bûse, dört dirhem cilve, beş dirhem muhabbet, altı dirhem nezaket, yedi dirhem zarafet, sekiz dirhem şetâret, dokuz dirhem şebabet, on dirhem feraset.. bu eczaları alup, içinden kapris çöplerini çıkarup, vefâ havanında un-ufak eyleyüp, muhabbet potasında hasret ateşiyle kaynatup, kıvamına geldikte ateşten indiresiz.

Ve dahi akşam-sabah ateşten indirdiğiniz ilâcı, yüreğinizin içine sindiresiz.. ve dahi şifâ bulmaz iseniz vuslat hamamında terleyesiz...

MİKROBİK BİLGİLER :

Aşk mikrobunun biyolojik, seksolojik, teknolojik ve morfolojik yapısı belli değildir. Sevgi dolu bir gülüşün ışıltısında, özleyiş ve arayış dolu bir bakışın parıltısında, sıcak ve zarif bir elin parmak uçlarında, güzel bacakların doldurduğu mikro mini eteklerin her milimetre karesinde, yarı açık bir göğsün yarım yuvarlağında... ve daha nice nice yerlerde bu mikrobun milyonlarcası her saniye hazır ve nâzırdır!

HASTALIK BELİRTİLERİ :

Baş dönmesi, yanakların ve kulak memelerinin yanması, kızarması, alev alev tutuşması.. kaçak bakışlı, yürek yakışlı gözlerin kararması.. kıpkırmızı olmuş bir yüzün ansızın sararması... hastalığın en önemli belirtilerindendir.

Hastanın iştahı kesilir. Uyku düzeni kaçar; bilinçli, bilinçsiz inleyişler, ah çekişler, göğüs geçirişler biribirini kovalar. Kan deveranı değişir. Kalb ve nabız yükselir. Bir şarkı, bir şiir, bir kadeh içki, bir roman, bir film derhal gözleri sulandırmaya, suları bulandırmaya başlar. Sulanma ve bulanma faslı uzun sürerse sırılsıklam aşkın bütün ârazı kendini gösterir.

Özellikle çok duygulu insanlarda yürek bunaltısı başlar. Şairler şiir halinde, romancılar roman türünde, ressamlar tablo şeklinde, müzisyenler ses ve nağme yoluyla, diğer sanatçılar da daha değişik biçimlerle yüreklerindeki bunaltıyı dışarıya kusarak biraz rahatlarlar. Deşarj olurlar bir bakıma.

Bunları yapamayanlar ya hâtıra defterlerine, ya da güvendikleri dostlara yazdıkları mektupların sayfaları arasına dökerler içlerindeki bunaltıyı. Bu kadarcık olsun boşalmaya da gücü yetmeyenler, çılgınlık nöbetleri geçirirler, histeri fırtınaları içinde çırpınırlar... Ve nihayet ilk önce **Karasevda** belirtileri başgösterir. Hastalığın sonuna doğru da **Kuduz** alâmetleri ortaya çıkar

TEŞHİS VE TEDAVİ :

Bir sürü palavra kalabalığına ve tıbbî ıstılâhlara geçmeden önce kestirmeden şunu belirtmek isterim ki: Tıp ilmi henüz **aşkoptomisin** ilâcını bulamamıştır. Bu bakımdan hastalığa yakalananlar için en tedbirli çare aynı hastalığa bir yeni mikropla yeniden yakalanmaktır!...

Yeni mikrobunuz eskisinden daha sevimli de olabilir, daha ilginç de... Eskisinden daha az sevimli de olabilir, daha fazla genç de... Bunların hiçbirinin önemi yoktur. Yeni olan, değişik olan her şey güzeldir!... Sümerbank basmasından yapılmış yepyeni, gıcır gıcır bir bahar elbiseniz, nasıl ki en pahalı ipek kumaşlardan yapılmış eski elbiselerinizden daha çekici geliyorsa size.. aşk da öyledir.

KLİNİK ÇALIŞMALARI :

Farzedin ki onaltı buçuk yaşında, esmer güzeli, mini etekli, altın petekli, taptaze bir hastanız var.

Bileğinden yakaladınız. Nabzını d'nlediniz. Aşkophyse isteriolojik ile Bülüğtetrachlorur yüksek. Fingiryolojik formal şiryan-ı sübatii tahrik ve tazyik etmekte.. Observation vermenize rağmen ateş düşmüyor... Yanaklar yanmakta, kulaklar kızarmakta berdevam...

Derhal hastanızın bileğini bırakınız. Biraz da kalbini dinlemeniz icap ettiğini düşünerek derhal elinizi sevgili hastanızın sol göğsü üzerine koyunuz... Koydunuz mu? Tamam!... Şimdi lûtfen biraz eğilerek başınızı göğüse yaklaştırıp parmaklarınızla duyduklarınızı burun kanatlarınızla ve yanaklarınızla duymaya çalışınız. (Kalbin atışı pek hafif olduğu için bu metottan başka çare olmadığını unutmayınız!)

Evet... Kalbin atışı da yüksek... Sevdasycolin ve aşkodiagnos resorpsiyonlarında olağanüstü kurultay var. Eeee... ne yapacaksınız şimdi?

Çeşitli tedavi yolları vardır bu tür âcil vakalar karşısında. Ama her şeyden önce tıbbî ve hissî ve dahi edebî ve dahi içtimaî ve dahi Anayasa düzenine uygun bir **konsültasyon** yapmak zorunluğu en başta gelir.

Akrostiş bir şiir bu hastayı tedavi edebilir. Üzerine esans dökülmüş zarif bir mendil, haftada üç kez renkli ve şık kâğıtlara yazılmış dokunaklı mektuplar, bir sahil gazinosunda ya da bir park kanapesinde uydurulmuş ikinci sınıf tarifeden tatlı yalanlar.. bu hastayı tedavi edebilir... Ancak tıpkı çürük bir dişi **Dişinol** ile tedavi etmek gibi kısa vâdeli bir iyileştirme şeklidir bunlar.

En etkili ilâç ve tedavi, **Nikâh Kliniğinde tedavi altına alacağınız hastanızı ustaca bir ameliyattan geçirip soyadını kesip atmaktır. Attığınız soyadının yerine kendi soyadınızı yapıştırdığınız an, Tıp ilminde böbrek nakli, kalb nakli gibi ilginç ameliyatlarla ün yapan operatörleri geride bırakan bir başarı sağlamış olursunuz.**

Eğer hastanız onaltı buçuk yaşında mini-mini bir taze değil de kırkaltı buçuk yaşında maksi-mini bir taze ise **Garsoniyer Kliniğinden** başka hiçbir klinikte konsültasyon yapamaz, hastanıza yararlı olamazsınız.

Krem, pudra, parfüm, allık, ruj, rimel, fon dö ten, pomad gibi binbir çeşit kimyasal maddeyi denemiş olmasına rağmen derdine devâ, hastalığına şifâ bulamamış olan süjenize, «Âge Critique» fırtınası içindedir. **Le feu de la cinquantaine** dönemecine büyük bir hızla yaklaştığı için Soyadı Operasyonu da artık ona kâr etmez. Esasında sizin yapacağınız garsoniyer kliniği tedavisi de kısa sürelidir. **Hipertansiyonlu** ve çifte pansiyonlu bir hasta da olsa yaptığınız enjeksiyonun etkisi sona erince tipik epilepsi nöbetleri başlayacaktır.

REÇETE :

Hiç merak ettiniz mi?

Reçetelerdeki yazıların hemen hemen hepsi niçin okunaksız diye!

Doktorlar çok akıllıdır da onun için!

Olur a.. bir yanlışlık olur.. hastanın durumu ağırlaşır.. sakıncalı dalgalar çıkar ortaya... Ve kabak zavallı doktorun başında patlar...

Yazı okunaksız olunca her şeyi tevil etmek, tebdil etmek, tâdil etmek, tağyir etmek, tamir etmek kolaydır.

Siz de tüm reçetelerinizi sözlü, gizlü ve gizli yollardan sunmaya çalışınız hastanıza. Elyazınızı kullanmak zorunluğunu duyduğunuz, belge niteliğinde şeyler olursa.. doktor reçetelerini örnek almayı unutmayınız...

DERS DIŞI ÖDEV :

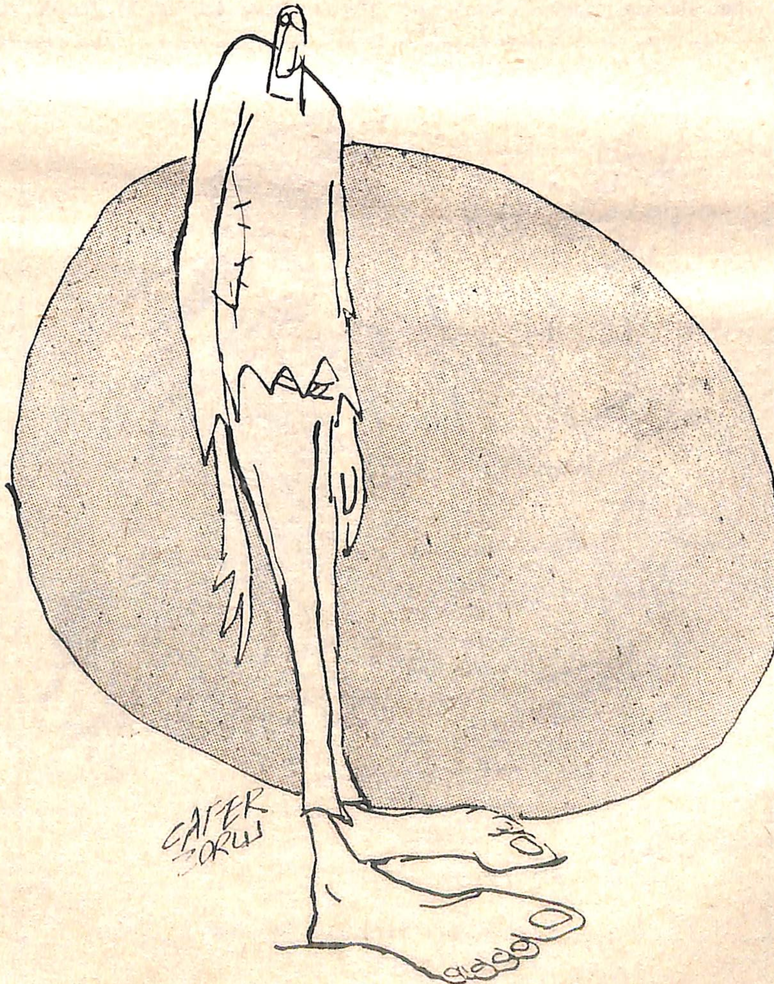
1 — Aşkolojideki en önemli antibiyotik «Vuslato-misin» midir, yoksa «Penis-ilin» midir? Araştırınız.

2 — Kıskançlığın endikasyonları nelerdir? Enfeksiyonel çatışmalarda ne gibi kontrendikasyonlar düşünürsünüz?

3 — «İlk göz ağrısı» deyimindeki ağrının hangi yaşta ve hangi ortamda başladığını, hangi yaşta ve hangi koşullar içinde gönül ağrısına dönüştüğünü açıklayınız.

Şemsi BELLİ

Ayakkabı boyasından vergi alınacak. — Gazeteler —

Bir vergi kaçakçısı!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Kıllı kelle kulları

LİMONLA portakalın akrabası, sarımtrak, iri, şekersiz yenemiyecek kadar acı bir yemiş vardır. Bilin bakalım nedir adı?

Yurdumuzda Anglosakson kültürü Fransız etkisini tuşa getirmeden önce bu meyvenin kibar çevrelerimizdeki adı Fransızca «pamplemousse» idi. Manavlar ise kelimenin telâffuz edilişini kendilerince yorumlayarak türlü türlü etiket yazıları sergilerlerdi:

Pampel muz.

Fample muz.

Pamfel muz...

Muza hiç benzemediği halde, manavlarımızdan çoğu sırf Fransızca adının sonundaki «mus» sesinin etkisiyle bu yemişin bir çeşit muz olduğuna karar vermişlerdi anlaşılan.

Şimdi aynı meyvenin üstünde bambaşka —ama yine biribirini hiç tutmayan— şöyle etiketler görebilirsiniz:

Greyfur.

Greyfurt.

Geyprut...

Bunlar da İngilizcedeki «grapefruit» kelimesinin ülkemizdeki gayrimeşru veletleri.

O kelimenin tam çevirisi «üzüm meyvesi». Söz konusu yemiş ise üzüme hiç benzemez.

Merak edip şimdi bir ansiklopediye baktım. Bu meyve, bilimsel adı «Citrus paradisi» olan tropik ağaçtan üzüm gibi salkımlar halinde sarkarmış. Adına İngilizcede «üzüm meyvesi» denilmesinin bu benzerlik dışındaki nedeni bilinmiyormuş.

Hâsılı, karışık bir iş...

Oysa bizim dilimizde bu yemişin pek güzel ve yüzde yüz Türkçe bir adı var:

Kız memesi.

— İyi ama, denilebilir, biraz müstehcen değil mi? Yâni manavların «Kız memesi» diye etiket koymaları acayip kaçmaz mı?

Vallahi böyle şeyler zevke ve alışkanlığa bağlıdır. Lokantaların yemek listelerinde «Kadın göbeği» adlı bir tatlıyla «Kadın budu» adlı bir köfte kızartması rahatça satışa çıkarılmıyor mu? Bence Kız memesi adlı bir meyve onların ikisinden daha az nezih değil.

Her halde Frenkçe kafa göz yarmaya özenip kendi cânım dilimizi çorbaya çevirmemiz en kötüsü.

O münasebetsizliğimiz sırf dil alanında kalsa çoktan razıyım. Batı'yı maymunca taklit hevesimiz yüzünden hemen her konuda çarşafa dolanıyoruz. Hele bazı gençlerimizin hippilik meselesini pek anlamaya çalışmadan o biçim berduşluğun dış görünüşünü kopya çekmeye özenmeleri düpedüz gülünç oluyor.

Oysa zaten hippilik modası blöfçülüğe pek uygun bir kisve. Dünyaya rest çeker görünüp saçsakala belenmiş bir kafa içinde bomboş bir beyin gizlemek pek mümkün.

Kıl sarmış kelle modasının dünyaya yayılmasını sağlayanların başında Beatle'lar gelir.

Bu dört haşarı oğlan yıllarca süren bir gerçek yaratıcılık devresi geçirdiler, dünyayı inceden inceye alaya alan ve gençliğin duygularını başarıyla dile getiren bir sürü güzel plâk doldurdular. Ama tükendiler yavaş yavaş. O zaman iş türlü zırvalara ve yutturmacılıklara kaymaya başladı.

Grubun aşağı yukarı başkanı durumundaki Beatle'ın asıl adı John Lennon. Tohuma kaçmaya başlayınca bu oğlan tuttu Yoko Ono adında, Londra'da yaşayan bir Japon «sanatçı» kızla evlendi.

Yoko filmci geçiniyordu. O alandaki en ünlü eseri ise gerçekten büyük bir yenilik getirmişti. Neydi film, biliyor musunuz?

Popolar.

Evet, sadece popolar. Bütün film süresince yüzlerce çıplak insan poposu perdede görünüp kayboluyordu. Başka hiçbir şey yoktu filmde. Ve bu kordelânın şokuyla Yoko bir çeşit ün kazandı.

Beatle'ların elebaşısı John Lennon ile popo kahramanı Yoko Ono'nun birleşmeleri çok geçmeden biribirinden parlak ürünler vermeye başladı. Önce bir plâk kapağına ikisinin önden çekilmiş anadan doğma resimleri konuldu. (Lâf aramızda, Yoko öyle de çirkin bir şey ki... Evlerden ırak!) Arkadan, ikisinin sevişmelerini —John'ın fırçasından— gösteren resimlerin sergisi açıldı. Bu türlü marifetler devam etti ve son olarak Yoko'nun bir kitabı yayınlandı. Benim şu yazıyı yazmama yol açan da geçen gün bir dostumun her nedense o kitabı bana armağan etmesi oldu.

Kitabın adı «Grapefruit». Niye öyle olduğunu sormayın; bilmiyorum. Çünkü kitabın ne meyveyle ilgisi var, ne de başka bir şeyle.

İçindeki ilk parçanın başlığı «KAHKAHA PARÇASI.» Metni de şöyle:

«Bir hafta durmadan gülün.»

O kadar. Hepsi bu.

İkinci parçanın başlığı: «ÖKSÜRÜK PARÇASI.» Metni:

«Bir yıl durmadan öksürün.»

Bu kalın ve pahalı kitabın bir de önsözü var. Yazarın zevci John Lennon yazmış. İşte önsöz:

«Merhaba! Benim adım John Lennon. Size Yoko Ono'yu tanıtayım.»

Önsöz de bu kadar.

İyi mi?

Asıl saçsakaldan üryan popoya kadar Batı'dan gelmiş olması şartıyla her modaya kucak açmaya hazır züppelerimize sorayım:

Beğendiniz mi?

Beğendinizse, biraz greyfurt yeyin de zihniniz açılsın.

Refik ERDURAN

— No. 4 —

— Bu politikacı NE atıyor?

BULAN KAZANIYOR

N

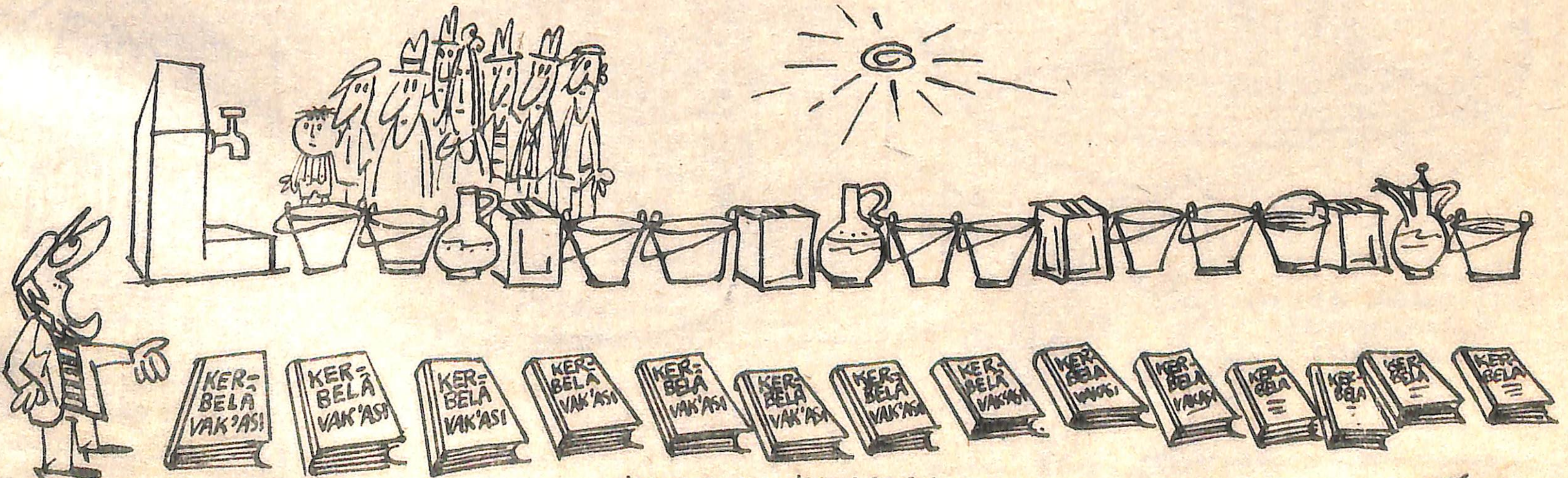
NE
NEDEN
NEREDE
NİÇİN
NERESİ
NASIL

?

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

Sıcaklarla beraber su sıkıntısı başladı. — Gazeteler —

— İkinci baskı... İkinci baskı!..

...ülüyor?..

...APURUMUZ DA, İSKELEMİZ DE VA...

... Ödemiş'in yerli dilinde trenin adı pam-..., yâni vapurdur. İstasyona da «iskele» ...ilmektedir.

Bu konuda bir de fıkra dolaşır diller-... Bizim patavatsız politikacılardan biri-... yolu Ödemiş'ten geçmiş, seçime yakın. ...krofonu eline almış, elini beline koy-...ş:

— Ödemiş'e liman yaptıracaaaz... İz-...r'e vapur işleteceeez... diye nişangâhsız ...aya başlamış...

Dinleyenlerden biri:

— Zahmet itmen, diye cevap vermiş... ...zim pampırımız da, iskelemiz de va...

B. ESEN — Ödemiş —

★

SİGORTASI ATMIŞ

Erciş — Van arasında bir gece yolcu-... ediyoruz. Yolcular sıkılmış olmalı ki ...sizliği yuvarlak kafadan fışkıran sivri ... zekâ deliverdi:

— Yahu, bazı kişilerin hükûmete taş ...aları, hükûmet çalışmıyor demeleri ca-...ı sıkıyor benim. Görmeden, bilmeden ...uşuyorlar hep. Bakın bir, şu yolun sağı ... de solu kırmızı, sarı ışıklarla donatıl-...ş tüm. Kolay mı birader buralara ka-...r kablo döşeyip trafik işaretlerine cer-...n vermek?..

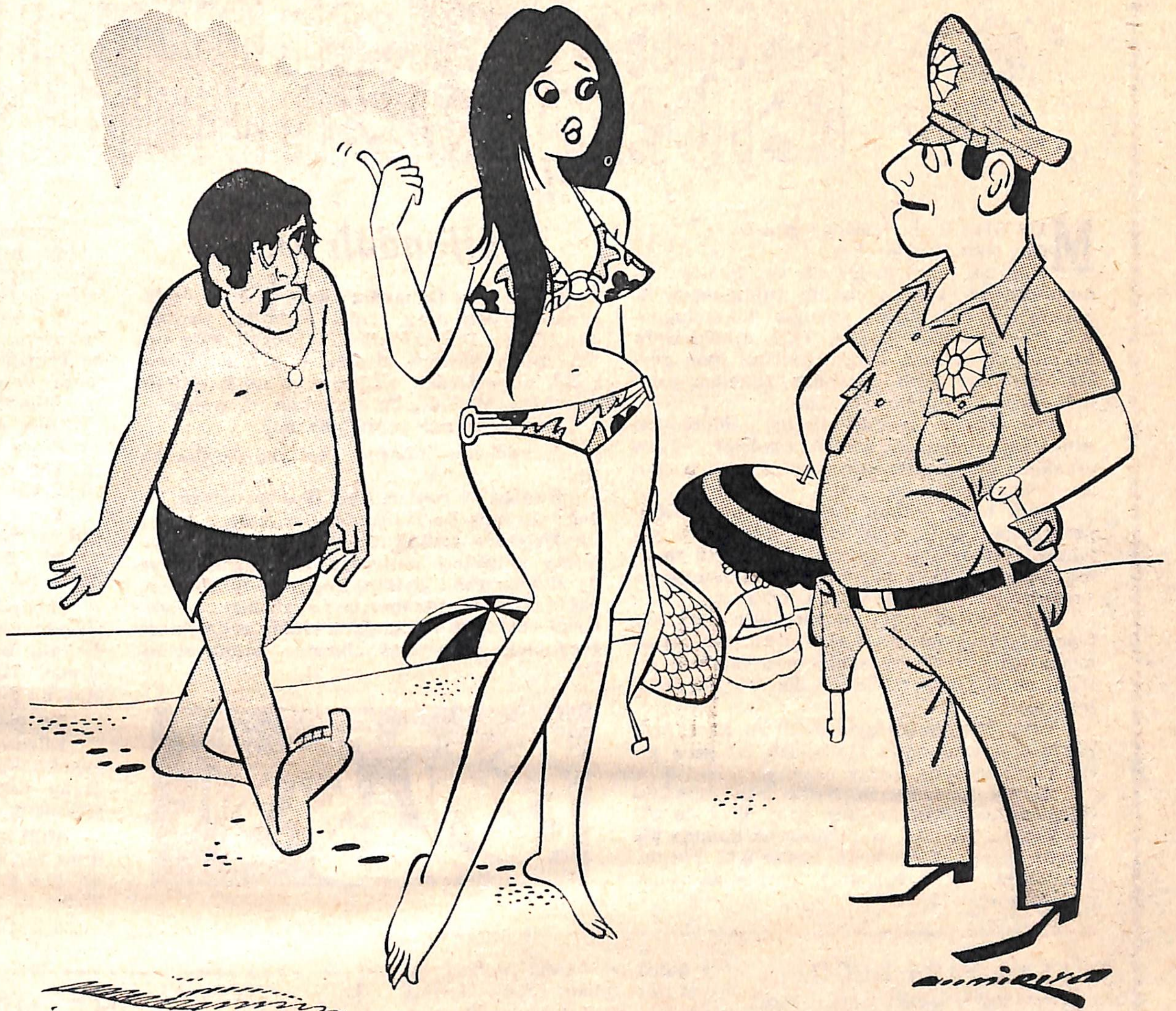
Bu sözler üzerine, ilgisizmiş gibi du-...n orta sıralardan bir yolcu tesadüfen ö-... eğilmiş ve sağda iki işaretin ışıksız ol-...ğunu görerek yerinde bir çıkışla önceki ...nuşanı tuşa getirmişti:

— Doğru diyorsun birader, ama bak ... iki tanesinin sigortası atmış. Kontrol ... gerekli değil mi ya?...

Şoför konuşulanları duymamış gibiydi. ...za bastı, bir daha bastı. Yolun sağından ... solundan kırmızı sarı ışıklar akıp gi-...ordu.

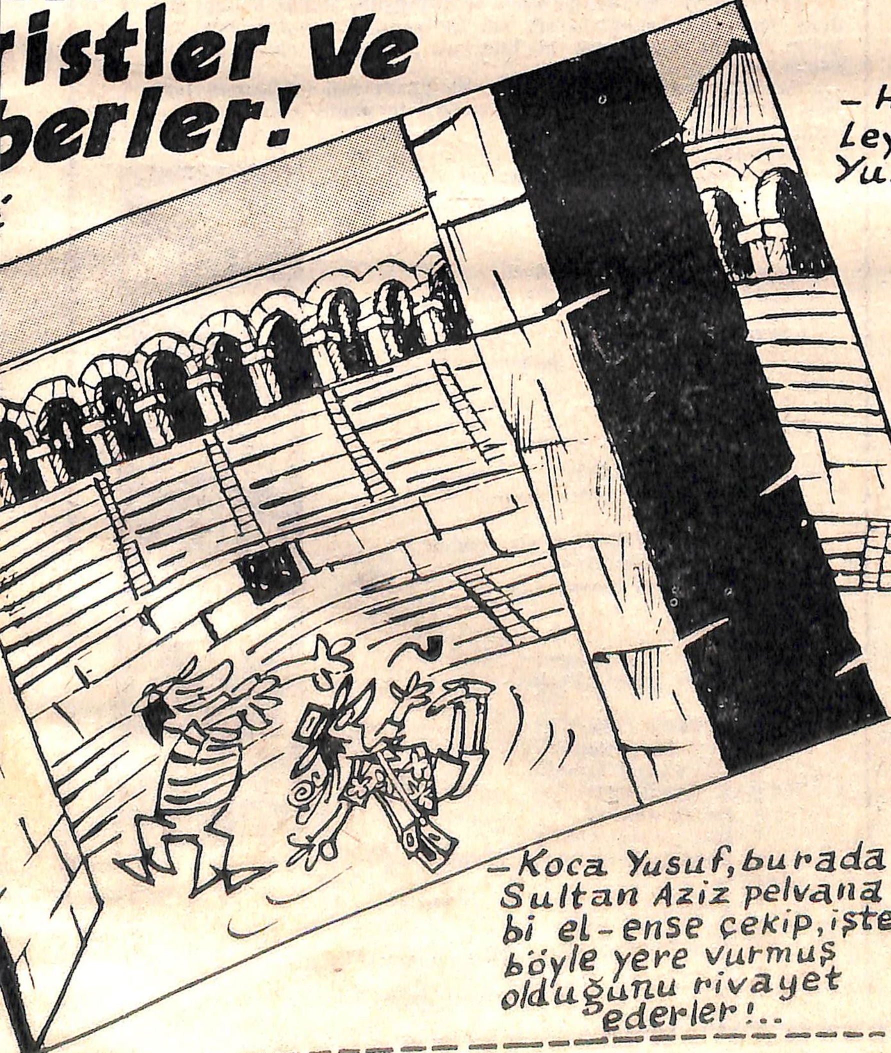
Nedim ORTA — Van —

Denize giren kaşınmıyor. — Gazeteler —

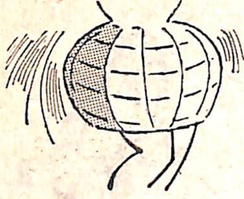

— Memur bey, arkamdan gelen kaşınıyor galiba!..

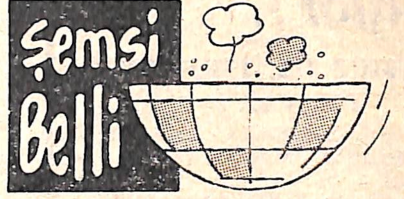
...ristler ve ...berler!

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı

MİLLETLER de insanlar gibi. Adı çıkmasın bir kez.

Hani şu turist kızlar var ya.. hani şu İstanbul'da bacaklarına çimdik atıldığından, Anadolu'da kalçalarına parmak dokunduğundan, güney sahillerimizde, Türk erkeklerinin kendilerini ormana kaçırdığından.. ayıp şeyler teklif ettiğinden.. falandan, filândan yakınan turist kızlar var ya hani...

İşte onlar.. memleketlerine döndükten sonra itibarımızı iki paralık etmişler... Türk erkekleri mi? Ammmmaaaannnn!... Ammanaaan ki ammaaannn...

Kötü haber çabuk duyulur derler. Kötü propaganda da öyledir zahir. Yayıldıkça yayılmış. Hollanda'ya yayılmış.. Belçika'ya yayılmış.. Danimarka'ya yayılmış.. Tüm Avrupa'ya yayılmış bu söylentiler, bu izlenimler...

Kötü ve çirkin şey yoktur diyen dangalak feylozofa hak vermemek elde değil. Bir noktadan sonra yerinde ve zamanında yapılırsa en kötü, en çirkin şey bile güzelleşebiliyor, azizleşebiliyor!...

Türk erkekleri aleyhindeki bu kötü propaganda yayıla yayıla Hollandalı iki genç kızın yatak odasına kadar uzamış...

Maraat Baurmen ile Nellie Moll adındaki iki genç kız.. ikisi de çıtır çıtır.. ikisi de kütür kütür... Başbaşa vermişler.. bu konuda bir forum düzenlemişler kendi aralarında. Forumdan sonra yorum başlamış. Yorumdan sonra da... Ver elini Türkiye!

Hollandalı kızlar

Geçen gün Günaydın gazetesinin 1. sayfasında boydan boya renkli resimleri yayınlanan Maraat Baurmen ile Nellie Moll, yarı çıplak fotoğraflarının altında 6 sütun üzerine çığlık atıyorlardı: «Türkiye'ye ne hayâllerle gelmiştik. Halbuki lâf atan bile çıkmadı!»

Gördünüz mü yaptığımız işi?

Memleketin itibarını yine iki paralık ettik!

Kanları ve canları fıkır fıkır kaynayan, erkeğe susamış iki Hollandalı kız, taaa o kadar mesafelerden yollara düşsünler... Türkiye hakkında işittikleri sözlerden duygulanarak ve de arzulanarak.. giyinip, kuşanıp.. iki dirhem, beş çekirdek.. pasaportlarını alsınlar.. dövizlerini ceplerine koysunlar.. binbir zahmete ve yorgunluğa katlanarak ülkemize konuk olsunlar...

Sonraaa... Sonra da müthiş bir hayâl kırıklığı.. hem de çok satışlı bir günlük gazetemizin sayfalarında millî ve şehevî itibarımızı sıfıra indiren çığlık çığlığa beyanatlar...

Ne bacaklarına çimdik atan çıkmış.. ne kalçalarını sıkıştıran.. ne dağa kaldırmışlar.. ne ormana götürmüşler... Hattâ.. hattâ... Bırakın çimdik atmayı, lâf atan bile çıkmamış zavallılara!...

Oldu mu yâni?

Böyle konuk ağırlanır mı be birader?

Yok muydu şu memleketin yüzünü ağartacak bir kaç babayiğit?

Yok muydu şu iki «eksik eteğin» hayâllerini gerçekleştirecek iki fedakâr insan?

Bir de turist gelsin diyoruz ülkemize. Böyle mi yürür turizm politikası?

İkisi de geldiklerine, geleceklerine bin kez pişman olmuşlar.. gazetede çıkan resimlerine dikkatle baktım. Kamp kurdukları çadırın önünde, dalaba gelmiş kısraklar gibi melûlmahzun düşünüyorlar...

Ne olacak şimdi?

Ellenmeden, dillenmeden, bellenmeden, küskün küskün memleketlerine dönecekler.. üzgün üzgün anlatacaklar uğradıkları hayâl kırıklığını...

Millî itibarımız bir taraftan, erkeklik şerefimiz bir taraftan, bir kez daha zedelenecek.. bir kez daha Avrupa'nın diline düşeceğiz bu türlü...

FENA PARA DEĞİL!

GÜNAYDIN gazetesinde, beş sütunluk resimli bir haber: Bir milyoner, eşi ile yatacak erkeğe 20.000 mark ücret veriyor!

Gazetede milyonerle birlikte, uğrunda her seans için 20.000 marklık fedakârlığa katlanılan kadının resmi de var: Genç, güzel, sevimli, hoş bir taze!

Bizim paramızla aşağı yukarı 75.000 lira ödüyor milyoner inşaatçı.

Tediyenin gerekçesi de şu: Yetmiş yaşındaki Nürnberg'li milyo-

ner, baba olmak istiyormuş. Ama.. vermezse Mâbut, neylesin Mahmut? Yaşının yetmiş olması ve de işinin bitmiş olması nedeniyle sevgili eşinden bir çocuk üretmek olanağına sahip değilmiş!

Almanya'daki işçilerimiz için yeni bir pazar sayılır. Fena para değil! Anadolu'nun dört bir yanından oralara kadar para kazanmaya gitmiş babayiğitlerimizin arasında Nürnberg'li milyonerin eşine ikiz, üçüz doğurtabilecek kadar yetenekli kişiler olduğuna da inancımız vardır.

Şimdiden Ortak Pazar'a girdik demektir. Hem de kısa vâdeli, bol gelirli bir yatırım politikası ile.

Bu sayede biz dış borçlarımızın bir kısmını bulamadık olanağını buluruz, Nürnberg'li Milyoner Amca da —daha yenileri, daha gürleri çıksın diye— başının üstündeki dalları budamak mutluluğuna erişir!...

Alan razi, satan razi! Ne düşünüyorsun be Niyazi?

PORTAKAL MESELESİ

Haber aldığımıza göre bir kaç milletvekili, eşlerini boşamak için dâva açmışlar.

Özellikle Orta Anadolu ve Doğu illerimizden gelen bazı parlâmento üyelerimiz de aynı şeye teşebbüs etmek niyetindelermiş.

Bunlardan birine Meclis koridorlarında rastladık. Haberi doğruladı:

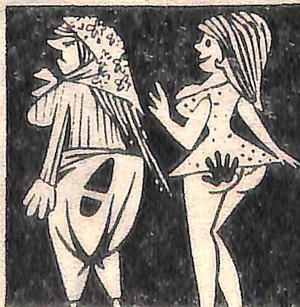
— Gardaşım, dedi, mövki degişti, zenaat degişti. arvatları da degiştirmek ilâzım! Angara usulüne göre de siyaset zenaatine uygun bir arvat alamazsak irezil oluruk. Bu işin içinde ziyafat var, kokteyil partı var, löküz ekistıra cinsinden yüsgek misafirleri ağırlamak var. Bizim melmeketin arvatları bu işlere eli yatgın deel.

— Yâni protokol meselesi,

— He ya! Portakal meselesi gardaşım. Millet, melmeket mönfaati içün. Yohsam ne lüzumisi var ki arvatları yenileyek?

Politikacı dostumuzun hakkı var tabii... Hanım değiştirmek, dil değiştirmekten de, düzen değiştirmekten de daha kolay ve de daha önemli!

Malûm a... Portakal meselesi!..

NE, NEDEN ?

MADEM ki kavanoz kalçalı dünyanın kalçasına çimdik atmaya başladık, biraz da bizim dağlara, kuş uçmaz — kervan geçmez Orta Anadolu çevresine dönelim.

Geçenlerde Malatya'nın Arguvan ilçesine bağlı dağ köylerinde bir geziye çıkmıştım.

Yirminci yüzyıl Türkiye'sinin üç köysüsüne dokuz kelime sordum. Her gün hepimizin sık sık kullandığımız dokuz şey. Bakalım, dedim, bizim dağ köylülerimiz, neyin ne olduğunu biliyorlar mı?

Sorduğum dokuz kelimeyi ve üç köylü vatandaşımızın bunlara verdikleri anlamları —transistörlü teypimin bantlarından— aynen sunuyorum:

BAŞBAKAN :
* Angara şeherinin muhtarı
* Baş ağrısı ilâcı: Kırıpln
* Dohtor

KALORİFER :
* Cenderme gumandanı
* Şeher heyvanlarının alafı
* Şeher yemegi

PİRZOLA :
* Bahalı cins bi gumaş
* Alevî Dedesi
* Löküz feneri

DERGİ :
* Yol vergisi
* Heyvan vergisi
* Yumurtalı şeher yemegi

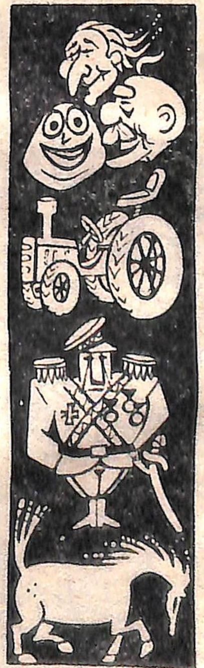
SOSYALİZM :
* Urus düvelinin reiyizicumhuru
* Partı Başganları
* Ray (Oy) meselesi

TURİST :
* Rahvan at
* Atın tırısa getmesi
* Şeher pulisi (Polisi)

MOTOR :
* Direktor (Traktör)
* Tomafil (Otomobil)
* Çift sürme tomafili

TOPRAK REFORMU :
* Davar gübresi
* Ölü torpağı (Mezar)
* Torpağı herg etme (Sürme)

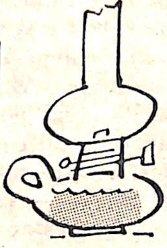
KIBRIS :
* Ecnebiye düveli
* Gırmızı Araplar
* Asgeriye Gumandanı (Kumandanı).

Selâhattin'in lâmbası

5

YAZAN : SUAVİ SÜALP
ÇİZEN : SEMİH BALCIOĞLU

SELÂHATTİN KENDİ KENDİNE KONUŞARAK OTURDUĞU MAHALLEYE GELDİ...

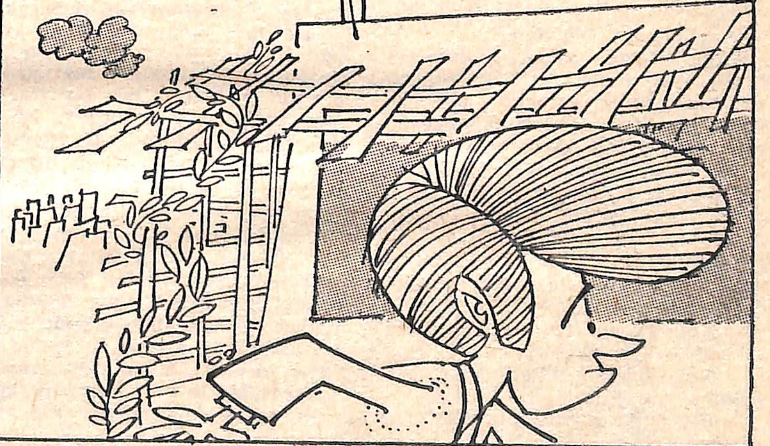

VE BİR SÜRÜ ÇOCUK ONU GÖRÜR GÖRMEZ KOŞTULAR...

SONRA MAHALLE KAHVESİNİN ÖNÜNDEN GEÇTİ. (Bu kısımlar çok melodramdır.)

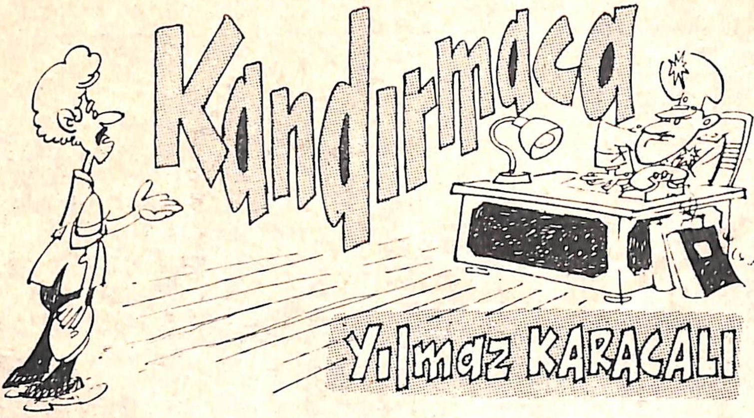

SELÂHATTİN MAHALLE KAHVESİNİN ÖNÜNDEN GEÇERKEN, MAHALLENİN BİTİRİMLERİ İŞLETMEYE KALKTILAR.

KOMSER, kapıdan giren adama gözlüğünün üstünden sert sert bakarak:

— Anlat bakalım, yine ne haltlar karıştırdın?... dedi.

Bir komsere, bir önüne bakan adam, üçkâğıtçılıktan işporta dümenciliğine kadar her işi yapan Gırgır Fikret'ten başkası değildi. Kendisini Belediye Zabıtası ile Polis çok iyi tanırdı. Bir iki yutkunup ellerini önünde bağladıktan sonra konuşmaya başladı:

— Vallahi komser bey âbicim, hiç bir halt falan karıştırmadık; şöyle küçük bir iş çevirelim dedik. Yâni ya, evde câriye ve köleleriniz ekmek bekler de...

Komser birden celâllendi:

— Ulan ekmek kazanmanın yolu hep sahtecilikle mi olur? Hiç namusunuzla para kazanmayı denemez misiniz siz? Ne olur, şöyle alın teri ile üç beş kazansınız, biz de rahat etsek siz de, olmaz mı?...

— Olur âbicim, olur da, biliyorsun namusla kazanılan para vasıta üçretlerine yetmiyor şimdi. Sonra bizim yaptığımız iş de namusludur hani... Hiç kimseyi dolandırmıyoruz. Ufak yollu kandırıyoruz. Takdir buyuracağınız gibi kandırmakla dolandırmak arasında çok fark var.

— Kes ulan, Filozof Kâzım'ın hoparlörü gibi konuşma!

— Peki âbicim, konuşmayayım.

— Konuşma dediysek ukalâlık etme dedik... Olayı anlat, olayı...

— Anlatayım âbicim.

Gırgır Fikret, komseri severdi. Sertti ama mertti de; bağırır çağırır, söver sayar, gereğinde döverdi. Fakat insaflı idi. Çoluk çocuklarına acır, ufak tefek olayları kapatırdı. Allahı vardı hani; yaptığı iyiliklerin karşılığında hiçbir şey kabul etmezdi. Devletin verdiği ile geçinip giderdi.

Komser, Fikret'in konuşmadan karşısında dikilip durduğunu görünce birden parladı:

— Konuşsana ulan, ne oldu, dilini mi yuttun?

— Yok âbicim, dilimi falan yutmadım.

— Ee... niye konuşmuyorsun?

— Başımı ağrıtırım diye korkuyorum âbicim.

— Başımı ağrıtmaktan korkuyormuş... Geldiğinden beri başım ağrımaya başladı bile... Hadi anlat, anlat...

— Biliyorsun âbicim, çoktan beri işler kesat gidiyordu. İşporta işlerini kıvıramaz olduktu. Yediği kazıklardan herkesin gözü röntgen aynasına döndüğü için üçkâğıtçılıkta da iş kalmadı. Klâsik zekâ oyunları iyice demode oldu. Pirimiz üstadımız Sülün bile gazetecilerin sayesinde geçimini sağlama durumuna düştü...

— Fazla uzatma, konuya gir.

— Giriyorum âbicim, giriyorum.

Komser yine sinirlendi:

— Ulan, giriyorum diyorsun hâlâ bir şey anlatmadın...

— Peki âbicim, işte böyle işsiz güçsüz dolaşıp kahvede pantalon eskittiğimiz bir sırada bizim Filozof Kâzım çıkageldi. Elinde tüm İstanbul gazeteleri vardı. Yeni bir buluşun heyecanı içinde idi. Yanımda oturan Deve Nazmi, «Ulan Filozof, santralların son hızla çalışıyor gibi geldi bana?...» dedi. Filozof, Deve'nin sözüne hiç aldırmadan garsona bir nargile söyledi. Gelen nargileden bir iki nefes çektikten sonra bizimkinin dili çözüldü. Gerçekten de âbicim, Filozof'un santralları iyi çalışmıştı. Hani Amerikalı hemşehrilerimiz Ay'a gidip geldiler ya!... Gelirken de taş, toprak getirdiler. Biz bu taş topraktan yararlanacaktık. Filozof taşı bulmuştu. Hani krom madeni var ya!... İşte o madenden bir parça ele geçirmiş, bir kilo kadar bir şey... Ama taşı bir gör âbicim, yalap yalap yanıyor. Filozof «İşimiz bir çadırla Ay toprağına kaldı» dedi. Aslında işimiz bir çadıra kalmıştı. Çünkü Filozof, toprağın formülünü de bulmuştu. Bir kömür tozuna iki odun külü yarım da yaldız... Tamam mı âbicim?... Çadırı da Tahtakale'den temin ettik. Sonra âbicim, münasip bir yer bulduk ve tezgâhı kurduk. Ben elimde megafon başladım gırgıra... Amma ne gırgır âbicim... Vatan sathı mailinde dolaşanların bile ağzını bir karış açık bırakacak cinsten... Bir anda çadırın önü mahşere döndü. İnan âbicim, kapıya diktiğimiz Deve Nazmi para almaya yetişemiyordu. Filozof'un plânda düşünmediği bir nokta işimizi bozdu. Tabii kalabalık caddeye taştı. Derken trafik aksadı. Trafik aksayınca klâksonlar ötmeye başladı. Klâksonlar ötünce, tüm görevliler ödev yapma çabası ile dışarı uğradı. Belediye zabıta memurları, polisler falan derken bizim iş bozuldu. Sonunu siz biliyorsunuz âbicim.

Komser başını sallayarak:

— Biliyorum biliyorum, dedi.

Komserin yumuşadığını gören Fikret:

— Âbicim, sen söyle, görevlilerin dediği gibi bunda dolandırıcılık var mı? Yok değil mi?... Bizim Filozof da öyle söyleydi. «Bir adamı söğüşlemek dolandırıcılığa, tüm halkı söğüşlemek ise kandırmacılığa girermiş. Birincisinin cezası var, ikincisinin ise yokmuş.» Biz de onun için ikinci yolu tuttuk.

— Nerede Filozof'la Deve?

— Vallahi bilmiyorum âbicim. Baskına uğrayınca Deve kasayı kaçırdı, Filozof da toz oldu.

Komser:

— Peki peki, diyerek polisi çağırdı. Verin bu heriflerin ıvır zıvırını, yaptıkları işin polisle bir ilgisi yok. Bu kez dolandırıcılık yapmamışlar, kandırmacılık oynamışlar. Eh, onu yapanlar da, koca memlekette sadece bunlar değil.

Fikret, komserin kararını duyunca iki eline birden sarıldı:

— Sağol varol âbicim, Allah ne muradın varsa versin.

Komser elini çekerken:

— Kulağını aç beni dinle, dedi. Hemen tasınızı tarağınızı toplayıp kaybolun. Birincisinde sizi bağışladım, ikincide gözünüzün yaşına bakmam haberiniz olsun!

Fikret:

— Çok sağol âbicim, dedi. Bizim de niyetimiz Ankara'dakilerden önce davranıp Anadolu turnesine çıkmaktı zaten. Burada yol parasını tedarikliyorduk âbicim.

Yılmaz KARACALI

VESİKALIK RESİM

Dokuz yıllık bir mahkûm af çıkar serbest olur,
Özgürlük sevinciyle köy yoluna koyulur.
Sürpriz olsun diye haber vermez kimseye,
Bir akşam gün batarken sessizce iner köye.
Evinin kapısına gelir bir an duraklar;
Çünkü evden ninniyle bebek sesi viyaklar...
Adam o heyecanla hemen dalar içeri,
Bunca hasretten sonra sevinç kaplar her yeri...
Kucaklaşma, sevişme ilk anlar böyle geçer,
Lâmbanın ışığında adamın gözü seçer:
«— Kadınım der, beşikte yatan bebek kimindir?»
Kadında cevap hazır: «— Sana benzer senindir,»
«Hani sen hapisteyken bir resim göndermiştin,»
«Yazınla arkasına resmimi sev demiştin.»
«Öpüp sevdim o resmi her gecem senle doldu,»
«Sonra da o resimden işte bu bebek oldu...»
Adam kızıp bağırır: «— Konuşma alık alık,»
«Gönderdiğim o resmin altı yok, vesikalık...»

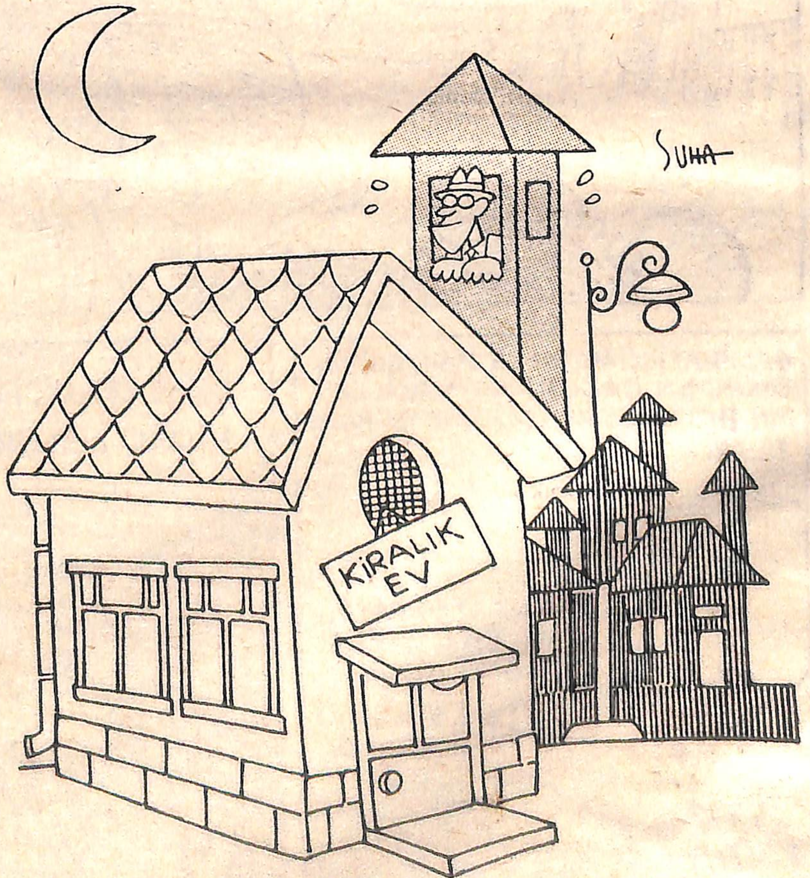
Samim AGAR

Talkın ve salkım

Katolik dine mensup iki kız kardeştiler,
İkisi güzellikte birbirine eştiler.
Büyük kız küçüğüne hep namustan bahseder:
«— Erkeklerden uzak dur, hiç günahkâr olma der.»
Küçük kız bu telkinle bir otobüse biner,
Kalabalık içinde kendine seçer bir yer.
Bir genç erkek, yanına usul usul sokulur,
Çapkın hoyrat eliyle kızın elini bulur...
Kız otobüsten iner hemen papaza koşar:
«— Muhterem pederim der, benim çok günahım var.»
Anlatır otobüste başından ne geçtiyse,
Papaz önemsemeden: «— Kapılma der yeise.»
«Günümüzde çok olur böyle küçücük vaka,»
«Elini şu odada mukaddes suyla yıka...»
Kız girince odaya bir an durur şaşarak,
Ablası girmiş suya yıkanır çırılçıplak...

Samim AGAR

Kira fiyatları durmadan artıyor. — Gazeteler —

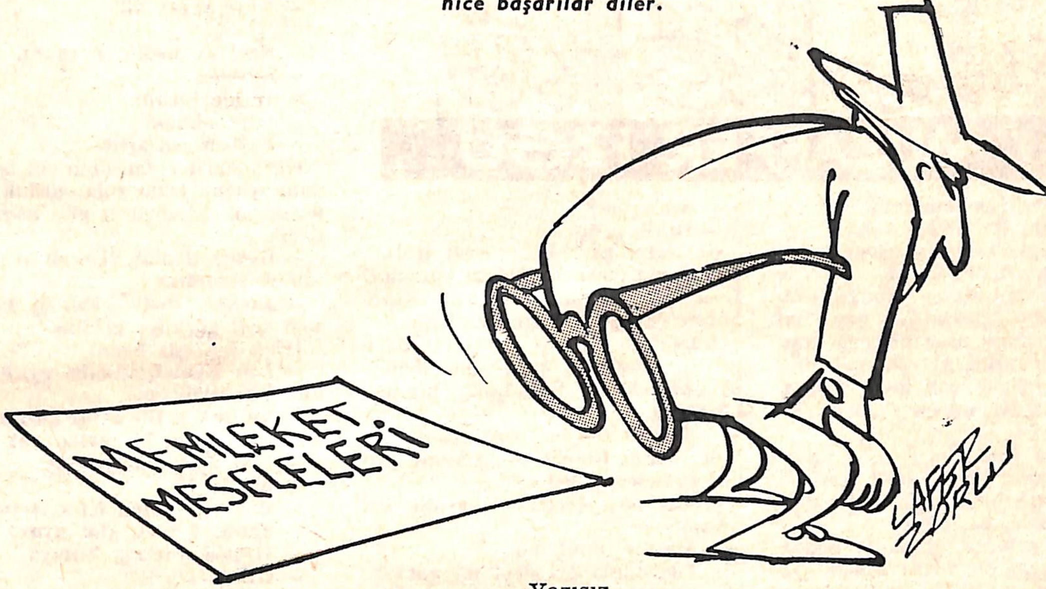

Yazısız

CAFER ZORLU'NUN BAŞARISI

Gazeteciler Cemiyeti tarafından düzenlenen 1970 Gazetecilik Başarı Yarışmasında, Akbaba Ailesinden CAFER ZORLU karikatür dalında birinci (Mansiyon) ödülünü kazanmıştır.

AKBABA, değerli karikatüristimiz Cafer ZORLU'yu candan tebrik eder; nice başarılar diler.

Yazısız

— Arkadaşımız Cafer ZORLU'nun (Mansiyon) kazanan karikatürü —

PAZARTESİ

Yapışık kardeşler

İş çevrelerinde bir ekonomik tartışmadır sürüp gidiyor.

Merkez Bankasının açıklamasına bakarsanız, «Piyasada ferahlama var.»

İş Bankasına bakarsanız, «Ekonomik durumda yavaşlama, fiyatlarda hızlı bir artış var.»

Başbakanı dinlerseniz, «Para durumumuzda gözle görülür bir bollaşma var.»

Ege Bölgesi Sanayi Odasına kulak verirseniz, «Parada bollaşma yok, piyasada kriz var.»

Paranın yüzünü pek görmediğimiz, hesaptan ekonomiden anlamadığımız için hangi tarafın haklı olduğunu bilmiyoruz. Otoritelerin biribirini tutmayan açıklamalarını dinlemekle yetiniyoruz. Demeçlerden «Piyasa» ve «Para» sözcüklerini çıkartırsak, geriye sadece «Var» la, «Yok» sözcükleri valır ki, mübarekleri biribirinden ayırmak mümkün değildir. Birinin olduğu yerde, mutlak diğeri de vardır. Hemen aklımıza gelen bir kaçını sıralayıverelim isterseniz:

Fabrika vardır, iş yoktur.
Tencere vardır, aş yoktur.
Uyku vardır, düş yoktur.
Güreş vardır, tuş yoktur.
Omuz vardır, baş yoktur.

Eee, baştan kara edilen böylesine bir yerin ekonomisi de toplum yapısına ister istemez uyacak.

Ferahlama duyulan piyasada bolluk olmayacak; bolluk olan yerde para bulunmayacak.

SALI

Şimdi anladık

Amerikalı bilginin açıklaması gözünüze ilişti mi bilmem. Sevabına bütün insanlığı uyarıyor adam: «Işık, seks gücünü arttırıyor!»

Tevekkel değil sık sık karanlıkta kalıyor şehir... Etibank'la anlaşan İETT. doğum kontrolü mu yapıyor nedir?

ÇARŞAMBA

Paşa silâhsızlanıyor

Satır ve Demir CHP. Parti Meclisinden istifa etti.

Bazı gazetelere göre bunun nedeni Ecevit'in yeniden Genel Sekreterliğe seçilmesi, bazısına göre ayrılanların, parti politikasını beğenmemesi...

Kurultay çalışmalarıyla Meclis görüşmeleri biribirine karıştırıldı mı ortaya böyle çelişik durum çıkar işte.

Oysa tam o günlerde Paşamız, kesici ve ateşli silâh taşıyanlara ağır cezalar verilmesini öngören tasarının kanunlaştığını duydu, «Ok» turistik ve tarihî bir süs eşyası sayıldığından partinin amblemini saklayıp, diğerlerini elden çıkarmaya koyuldu.

Satır ile Demir'in gidişindeki asıl neden bu işte.

PERŞEMBE

Göre göre...

Manisa Lisesinin 1965 mezunlarının, «Beş yıl sonra Manisa tren istasyonunda buluşalım» diyerek biribirlerine verdikleri randevuya 67 kişilik sınıftan, ancak 12 kişi gelebilmiş.

Nedeni unutkanlık mı?
Sanmayız.
Vefasızlık mı?
Ummayız.
Ya ne öyleyse?...
Alışkanlık efendim, alışkanlık.

Eminiz 67 öğrencinin hepsi yola çıkmıştır da, sadece 12'si istasyona zamanında varmıştır.

Kıkır kıkır gülerken gecikmeyle gelen vapurlarımıza, uçaklarımıza, trenlerimize; körolası rötar salgını taşıtlardan geçti bize!

CUMA

Hangi hovarda?..

Gülhane Parkındaki aslan kafesinde görülen çocuk ayakkabısı, yöneticilerle ziyaretçiler arasında büyük bir paniğin çıkmasına sebep olmuş.

Doğrusunu isterseniz önce yadırgadık.

Öyle ya canım, neden olayın doğmasına, paniğin çıkmasına sebep parkta aslanın bulunması değil de, çocuk ayakkabısının görülmüş olması?

Fakat bir başka sütundaki bir başka haberi okuyunca nedenini anladık.

Paniğe kapılmakta yerden göğe kadar haklı parkın ziyaretçi halkı...

En ucuz çocuk pabucunun 40-50 liraya satıldığı bir günde, hangi hovarda karıştırdı bu haltı?

CUMARTESİ

Yeri unutulmuş

Şampiyona bittiği halde dedikodusu hâlâ devam ediyor.

Gazetelerin spor sayfaları güreşçilerimizin müsabaka anında çekilmiş resimleriyle dolu. Kimi tuş oluyor, kimi köprü kuruyor!

Can sıkıntısıyla diğer sayfalara geçiyorsunuz, gözünüze bir haber ilişiveriyor: «Çekilen fotoğraflardan anlaşıldığına göre, Ay'da akıllı yaratıklar tarafından yapıldığı belli olan yüksek kuleler ile köprüler var.»

Bilim adamı da olsa insan zaman zaman yanılabilirmiş demek.

O resimleri biz de gördük. Ne uzaydan çekilmiş, ne Ay'dan. Namussuzun biri alıp gelmiş Kanada'dan.

«Kule» dedikleriniz, şampiyon olanlar; «Köprü» gibi gördükleriniz, bizim pehlivanlar!

PAZAR

Olsa...

Ankara'ya hareketinden önce İstanbul'un dertleriyle ilgili sorular soran Başbakan, Belediye Başkanı Atabey'den epeyce güzel cevaplar almış.

Örneğin:

— Susuzluktan şikâyetler var, bu şikâyetleri gidermek için tedbir aldın mı? demiş, bizimki cevap vermiş:

— Su meselesini halletmek için çalışmalarımız var.

Eh, sağolsunlar. Suyumuz yok ama, belediyemizin sudan çalışmaları var demek.

— Aksaray geçidi ne zaman bitecek? Tiyatrocuların diline düştü.

— Bir an önce bitirmek için ciddi çalışmalarımız var. Yalnız paramız yok.

Eh, o da bitti sayılır. Geçitten geçtik, Aksaray'da basılacak yer yok ama, belediyenin çalışmaları var ya, yeter.

— Çöp işi?...

— Yarı yarıya halloldu sayılır. İkinci yarısını halletmek için ciddi çalışmalarımız var.

N'olur Başkan, şu çalışmaları bırak; bize su bulmaya, yol bulmaya, çöp dökecek yer bulmaya bak.

Hani siz ciddi çalıştıkça, biz kirden pastan nerdeyse çürüyüp gideceğiz!

Vedat SAYGEL

Bütün dünyada çıplak insanlar çoğalıyor. — Gazeteler —

— Allah ona göğüs değil, iki elma vermiş naapsın!..

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 31 —

Okula boşverip tekrar iş aramaya başladım. Evde her gün kazanın kaynayabilmesi için fırında ekmek tartmak yetmiyordu. Onun için, hemen fırının karşısındaki lokantada iş buldum, bulaşıkçılık... Hem parası iyi, hem karnımız bedava tarafından doyacak, hem de ettir, ekmektir, şudur, budur, okkalı artıklardan alıp eve götürebilecektim. Patates soyması, şu bu ayıklaması olmasa kolay iş... Önünde dağ gibi yığılı pirinç, ayıkla Allah ayıkla! Ne hoştur bir bezelyenin içini çıkarmak, iki bezelyenin içini çıkarmak, ama önünde yarım çuval bezelye olursa, basarsın küfürü, yiyene de, yetiştirene de, sulayana da...

Onca acılarım içerisinde bir de Raziye'yi evlendirdik o yıl. Damat efendiyi bir akşam üzeri gördüm. Lokanta saat üçle beş arasında izin verirdi. Eh, hakkımızdı o kadar mesainin içinde iki saatçık izin. Sabah beşte gel, tüm ocakları yak. Ustanın bir gece evvelden emrettiği oçakların kimine fasulyeyi koy haşlansın, kimine nohudu koy haşlansın. Usta geldikten sonra öğleye dek yarınki şunu bunu ayıkla. Öğleyle beraber müşteri akını ve bir otomat gibi durmadan tabak yıka... Saat üç sıralarında, o kadar yemek kokusunun arasında ya bir lokma, ya iki lokma yemek yiyebil, ondan sonra iki saat izin ve ardından akşam yemeğinin bulaşıkları... Onları bitirince kazan ve tencerelerin yıkanması, temizlenmesi, ocakların küllerinin boşaltılması...

Zor değil canım, tutturursun bir türkü, yapar gidersin. Yeter ki insanların karınları doysun!

İşte o akşam üzeri gördük damat beyefendiyi. Hani ya, güzel kızı görünce, hemencecik iş de bulmuş kendine. Sırtında bir hamal semeri, elinde bir ip, koca kafalı, kürek burunlu, ayı gibi bir oğlan... Ayaklar var belki kırkbeş numara...

Vah zavallı Raziye'cik vah!...

Sen bu oğlanla sevişeceksin ha!... Ya ben? Ben n'olacağım?

O gece lokantada ne yaptığımı bilemedim. Hiç yapmadığım şey, iki de tabak kırdım. Ama ne usta oralı oldu, ne de bizim Antep'li patron... Gece eve gelince çok geçti kafamdan, vur kapıyı, çıksın Cumali emmi dışarı, de:

— Alacam Raziye'yi...

Veya, gönder ananı, istet Raziye'yi... O da olmazsa, uçur bir haber veledin biriyle, kaçır git...

Ama, ya gelecek yıl okula tekrar devam etmek, ya adam olmak, ya hasta peder...

Kıvrandım durdum yatağımda...

— Hey Allahım çekilir mi bu acı? diyerek.

Ama çektim... Bir perşembe akşamı tepsiler tefler çalındı Raziye'nin evinde. Bu düğünü görmek istemedim, koştum gittim lokantaya. Kapandım masanın birine, hıçkırdım, hıçkırdım... O günden sonra da tam bir ay görmedim Raziye'yi...

Bir gün, önümde bir yığın bulaşık varken, garsonun biri delikten:

— Seni biri görmek isdiyor, dedi.

— Benim kimim kimsem yok, dedim.

— Bir kadın...

— Anam mı?

— Deyil, genç...

Gözlerim parladı... Evet oydu... Oydu ama, nasıl bulmuştu burasını? Evet, söylemiştim ben ona, Kuruköprü demiştim, fırın demiştim...

Tabakları bırakıp koştum. Raziye'ydi... Kapkara bir manto giymişti. Yüzünde bir küskünlük, bir acılık vardı.

— Raziye sen ha, sen! dedim.

— Benim Kemal. Aramasam, sen heç aramican, dedi.

— Gız ne eyi ettin de geldin be! Gocan?

— Boşver dümbüğü.

— Geçiminiz eyi deel mi yoksa?

— Onun geçimi eyi amma, benimki deel. Sevmiyorum. Guş südüynen besliyor beni... Her gün gıyma alıyor, amma n'edim ben, başına çalınsın aldıkları.

— Dur, dedim, usdaya bi yalan çekiym, geliym, gezek!

— He, dedi.

Koştum ustaya:

— Gurban usda, bizim peder ağırlaşmış, dedim.

— Söyle patrona, dedi, goysun garsonun birini buraya, çek get!

Gittim patrona. Adam:

— He, olur, get, dedi.

Raziye'nin kolundan tuttum.

— Nereye gideciyk? dedi.

Sahi ya, nereye gidecektik?

— Atatürk Parkına gidek mi? dedim.

— Gidek, dedi.

Yürümeye başladık...

— Aboov gız, vallaha erkek gızmışın be... Yandım Raziye yandım...

— Gabahat senin!

— He!

— Alsaydın beni, o ite yâr etmeseydin...

Hemen aklıma o oğlanla seviştikleri geldi, titredim:

— Seviştiniz mi o ayıynan? diye sordum.

Cevap vermedi. Tekrar sordum:

— He, dedi. N'apacan, herif seni fino köpeği diye almadı ya, elbette dadına bakacak.

— Ayı! diye mırıldandım.

— Ayı ki, ne ayı... Gurt gibi saldırdı bana. Hem ne soran böyle şeyleri Allahını seversen Kemal? Aklıma getirme dümbüğü midem bulanıyor.

— Amma akşam yine onun goynuna girecen?

— Gedecek başka yer var mı?

Durdu, yüzüme baktı:

— Toplanmışın biraz, dedi.

— Yaradı lokanta. Ekmek yemek gani...

Kolumu tuttu:

— Lan golun da bazu olmuş ha eyicene, dedi.

— Neye yarar ki!

— Niye?

— Seni sarmadıktan sonra.

— Saran!...

— Olmaz, dedim.

— Niye olmaz?

— Evlisin sen artık.

Kuruköprü çeşmesinin sol tarafındaki ağaçlık tozlu yola vurduk. Tenhaydı yol, istediğimiz gibi konuşabilirdik...

— Keşke, dedim, yiyecek bi şey alsaydık yanımıza.

— Boşver, dedi kahırlı kahırlı. Ben seni görmiye geldim.

İyice yaklaştı bana:

— Lan Kemal, vallaha eyice özledim ben seni, dedi.

— Ya ben!... Bir aydır gözüme uyku giriyor mu, bi sorsan ya?

— Ben de uyumuyorum.

— Ayı?

— Bak yine onun lâfını açtın!

— Tabiî, o inek gibi uyur?

— İt gibi, hırlaya hırlaya...

— Eviniz nerde?

— Garşıyaka'da. Bi göz ev, içinde de bi dut ağacı var.

— Neydi gız o pambık topladığımız günler?...

— Heye, rüya...

— Heye, rüya ki ne rüya...

Eski, çit duvarlı bahçe yollarına saptık.

— Belimi dutsana, dedi.

— Gören mören olur!

— Dut dut! Özlemişim çok seni.

Belinden yakaladım:

— Ne datlısın gız sen, dedim.

— Sen de datlısın... Ne diyon, öpüşek mi?

— Burda?

— Heyya, burda.

— Gız deli misin sen?

— Öpüşek...

— Gız gören mören olur vallaha!

— Aboov, eyicene korkak olmuşun sen!

— Evlisin gızım.

Arkasına baktı:

— Kimsecikler yok, dedi.

— Yok amma, evlisin, olmaz ki.

— Şindi evliliğine ha!... O ayıynan olduktan sona ben bekârım, hadi sarıl!

Sarıldım... Tüm kuvvetimle sıktım. O da beni sıktı. Belki tepemizden o uçak geçmeseydi, çoktan enselenirdik. Uçağın sesiyle beraber, dolanan kollarımız boşandı.

— Hadi, dedim, yürüyek!

— Senin öpüşün bile başga.

— Yörü!

— Can gomadın ki bende yörüyecek... Bacaklarım titredi zangır zangır.

— Benim de...

Yürümeye başladık. Çit duvarlı bahçeleri geçip, fabrikanın arkasına çıktık. Üç beş it suratlı geliyordu

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de 35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 117)

ZEKİ

keşkül-ü Fukara

Zeki Beyner'in Karikatür Albümü E Yayınlarından mizah dizisinin 5 inci kitabı olarak 5 lira fiyatla çıktı. Haberiniz var mı?

Tel : 26 81 42

karşıdan. Nasıl oldu bilinmez, bakmadılar bile bizden yana. Oradan sola dönüp Atatürk Parkına arka kapısından girdik. Yüksek okaliptüs ağaçlarının altındaki kanapelerden birine oturduk.

— Gız Raziye, ne eyi ettin de geldin, dedim.

— Sabalı gafama goydum, dedi.

— Neyi?

— Yanına gelmeyi... Gece seni gördüm rüyamda, yine beraber pambık topluyormuşuk, tarlada bizden başka kimse yokmuş. Sen bana diyon ki, çıkar gız entarini diyon, ben çıkarıyorum. Hendeğin içine girip sevişiyoruk... Ağlıyon sen, başını göğsüme dayayıp ağlıyon. Sona...

— Bi baktın ki ayının başı göğsünde...

— Kemal etme n'olur şunun lâfını, zehir etme bana şu günü...

— Eyi...

— Ağlıyon, diyon ki, niye gaçdın diyon. Ben de diyorum ki, sen almadın beni diyorum. Yine sen diyon ki, bundan sona benimsin, seni vermem kimselere diyon, ben de, he, seninim artık diyorum. Sevişiyoruk, uyanmışım... Sabahleyin herif geder getmez beklemiye başladım. Getdi, patates aldı geldi, yemeği yapıp çıktım. Guruköprü'ye ilkin o köşede bi lokanta var ya ona sordum, yok böyle biri dediler, sona sizin lokantaya geldim.

— Heç korkmadın mı?

— Neden?

— Herifin seni göreceğinden.

— O gasapların ordan bi tarafa getmez ki.

— Ya bu tarafa bi yük getirseydi?

— Getirsin... Ondan mı korkacam lan? O benden korksun, ben onun namusuyum. Bi oyun oynarsam ona?

Lâfı değiştirmek için:

— Güzelleşmişin, dedim.

— Çirkin miydik? dedi.

— Yoo, sen de toplanmışın biraz.

— Dertten... Tutsana elimi!

— Gelen geçen var.

— Lan gız gibi korkuyon vallaha.

— Senin için...

— Benim için bir şeyden korkma artık. Goptuğu yerden gırılsın körolasıca. Ben yandıktan sona, vız gelir bana memleket.

— O zaman böyle postanı goysaydın ya babana?

— Desdek olmadın ki sen bana. Ağzından bi dürüst lâf çıkmadı ki...

— Niye, okumam bitince alacam seni demedim mi?

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 120, altı aylığı 60 lira.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 125 kuruştur.

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kimin?

Gömlekçiden yarım düzine takma gömlek yakası alan adam:

— Dolma kaleminiz var mı? diye sordu.

Kalemini uzattı satıcı:

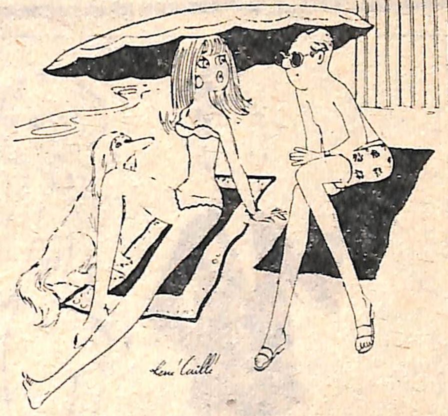
— Buyurun, ne yapacaksınız?

— Hiç canım, dedi müşteri. Çamaşırcı başkalarınınkilerle karıştırmasın diye yakaların altına ismimi yazacağım.

Kalemi aldı, birinci yakanın altına «Jean Simplet» yazdıktan sonra diğer beş tanesine «Aynı adamın» notunu koydu.

— Dur bi dakka sevgilim.. sütyenini gevşeteyim!..

— Beni yüzdürebilir misiniz?..
— Ben sizi yüzdürürüm ama, siz beni batırırsınız!..

Dördüncüsü

Kumara düşkünlüğü bilinen Kral Faruk, rakibinin restini gördü.

— Dört dam, diye kâğıtlarını açtı adam.

Faruk sevinçle:

— Kaybettiniz! diye bağırdı. Benimki dört rua «Kral».

Ve o da açtı kâğıtlarını. Dört damı olan:

— Fakat, dedi, dört değil, üç kral görüyorum sizde.

Faruk, paralara uzanırken cevap verdi:

— Benim de bir kral olduğumu unutuyorsunuz dostum!

Evlilik böyledir

Yeni evlenen oğluna öğüt veriyordu:

— Verdiğin hediyelere her zaman aynı cevabı alamamak şaşırtmasın seni. Kadın milleti böyledir. İlk yıllar, «Sen, kocaların en iyisisin» diyecektir. Daha sonraları getirdiğin hediyeye bakıp, «Bundan iyi bir şey de alabilirdin» diye küçümseyecektir. Biraz yaşlanınca da, «Yine kendini affettirmek için ne suç işledin bakalım?» diye söylenecektir.

Yazısız

İşi acele

Kapının arkasında gürültü duyan kadın, oğlunun geldiğini sanarak:

— Bekle canım, biraz işim var, diye mutfaktan seslendi.

Bir süre sonra sıkıntılı bir erkek sesi cevap verdi:

— Fakat daha fazla bekleyemiyeceğim madam. Her an polisler gelebilir. Size zahmet işinizi bırakın da şu mücevherlerin yerini gösterin bakalım!

Sevgi

Bir sinema oyuncusuna sordular:

— Çocukları sever misiniz?

— Evet, diye cevap verdi ünlü aktör. Ama sadece onsekiz yaşını geçmiş olan kız çocuklarını severim.

Çağrı

Telefon çaldı. Alıcıyı kulağına götüren evin hanımı, az sonra papağanına uzatarak:

— Al, dedi, komşu evin dişi papağanı seni istiyor.

İskoç hesabı

Araları açık olan iki İskoçyalı uzak bir yerde düello etmeye karar vermişlerdi. Beraberce istasyona geldiler, gişeye sokuldular. Biri gidiş dönüş bileti istedi, diğeri sadece gidiş bileti aldı. Gidiş dönüş bileti alan:

— Anlaşılan, vuruşma yerinde kalacağınıza kendiniz de inanıyorsunuz, dedi.

Beriki güldü:

— Hayır, kalmıyacağım. Çabucak hesabınızı görüp, sizin dönüş biletinizi kullanacağım!

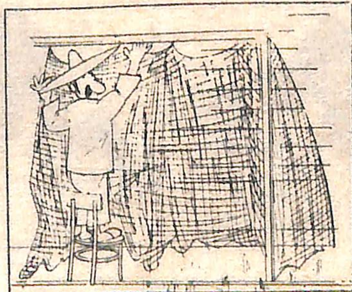
Uyarma

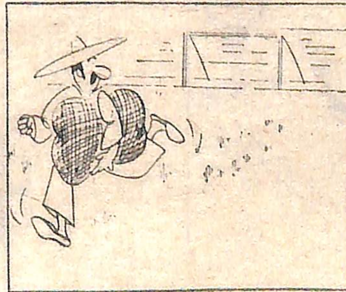
Küçük oğlunu ilk defa kiliseye götürmüştü. İane toplayan rahip elindeki tepsiyi uzatınca:

— Benim için sakın para verme, diye babasına fısıldadı çocuk.

— Neden?

— Altı yaşını doldurmamış olanlardan hiçbir yerde para alınmadığını sen de bilirsin.

Yazısız

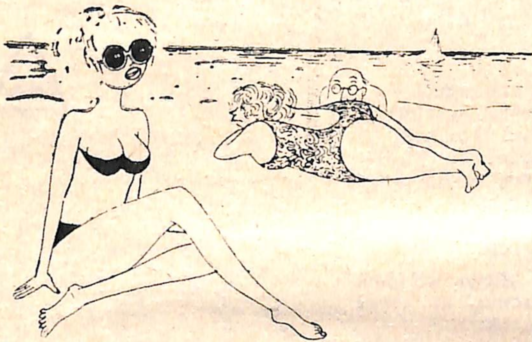
Dünya Karikatürleri

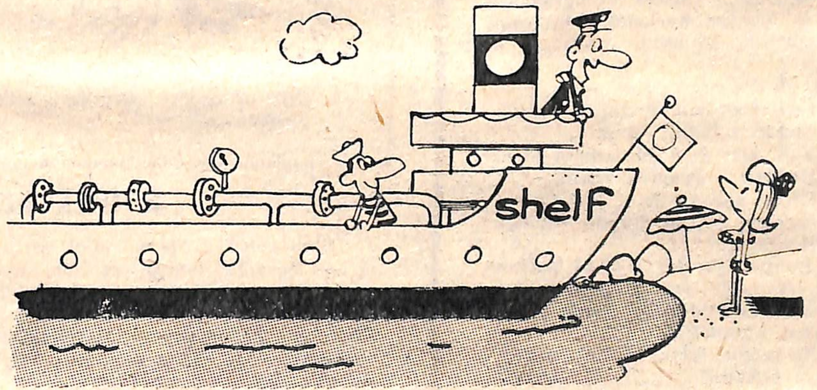
— NİÇİN BANA ÖYLE BAKIYORSUNUZ ?..
— SARHOŞ OLMAK İÇİN !..

— İŞTE, HİÇ BİR ŞEYDEN KORKMADIĞIMA İNANDIN MI ŞİMDİ ?..

YAZISIZ

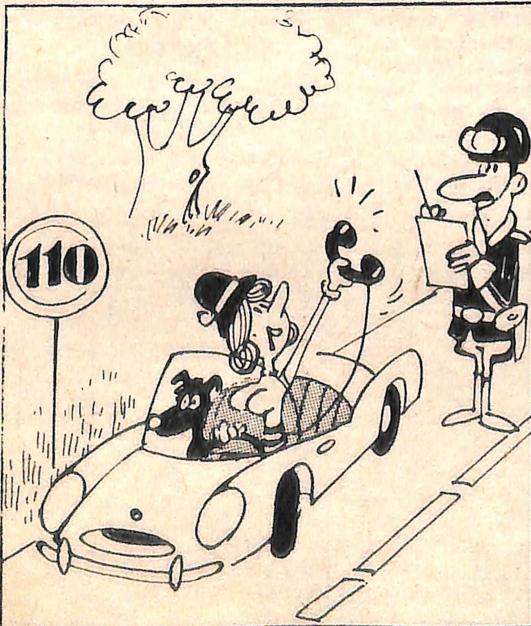
— MAYONUZU ÇIKARIN, YOKSA MAZOT DEPOLARIMI AÇARIM HA !..

KIZ
— SEN TOMURCUKLANIRKEN BAK BEN ÇİÇEK BİLE AÇTIM !

YAZISIZ

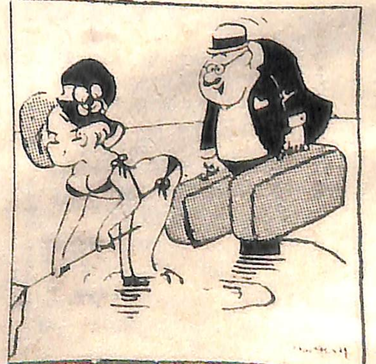
— İÇİŞLERİ BAKANININ SİZE SÖYLEYECEK İKİ ÇİFT SÖZÜ VAR MEMUR BEY !..

— BU YIL... TAM BİR YILDIR...

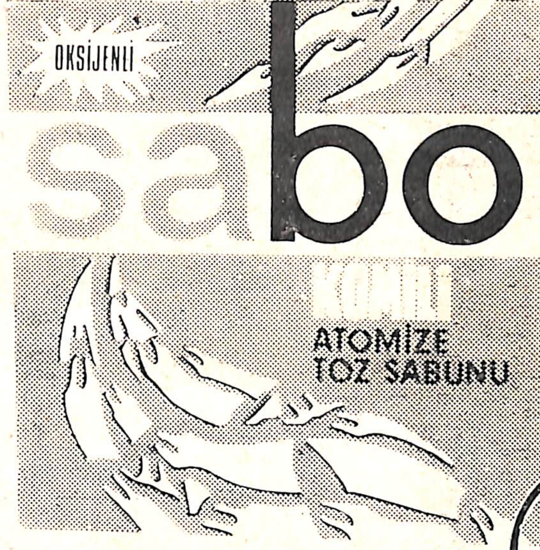

— SADECE...

— BU ANI BEKLİYORUM !..

iyi ki sabo çıktı

BUNCA ÜZÜNTÜM BOŞUNAYMIŞ MEĞER

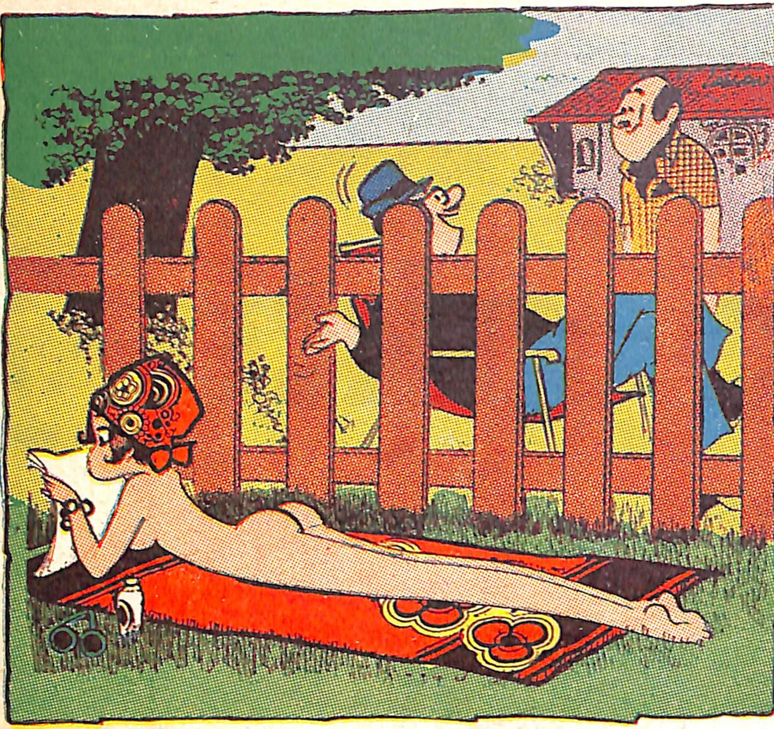
Hepsini bir kenara bıraktım, Sabo kullanıyorum.
Oksijenli sabun tozu olan Sabo sayesinde çamaşırlarım, hem sakız gibi gıcır gıcır hem daha uzun ömürlü oluyor.
Çamaşır makinem de yıpranmıyor.
Eldiven kullanmıyorum, çünkü Sabo ellerimi bozmuyor.
Bulaşıklarda da Sabo'yu gönül rahatlığıyla kullanıyorum.
Artık sağlığımız için zerre kadar endişem kalmadı.

TEMİZLENDİ DEMEYİN SABO İLE DENEYİN

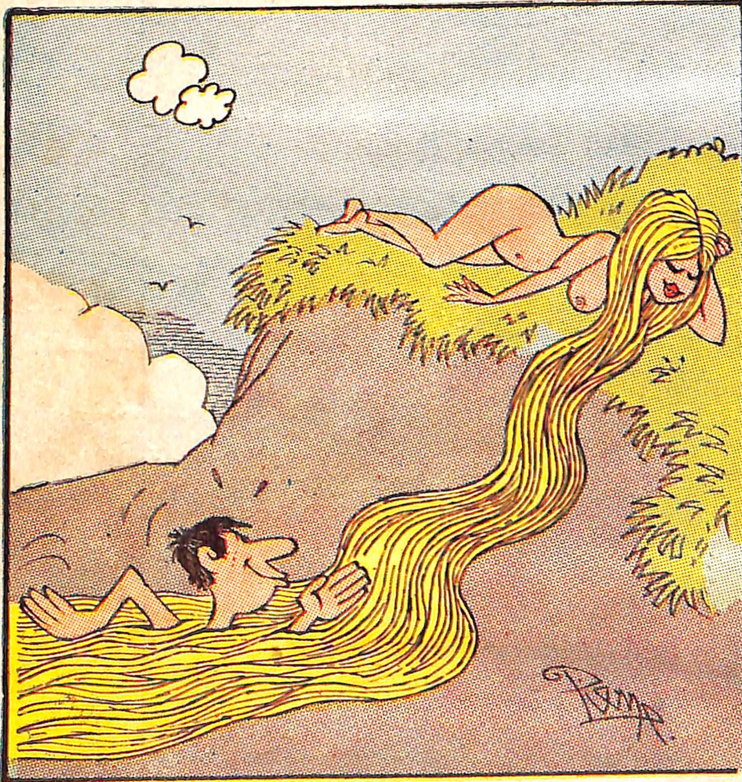
SABO EN TEMİZ ÇAMAŞIRDA BİLE ÇIKARACAK KİR BULUR

KOMİLİ YAĞ, SABUN, GLİSERİN SAN. ve TİC. A.Ş. MAMULÜDÜR

(Ankara Reklâm: 763 — 118)

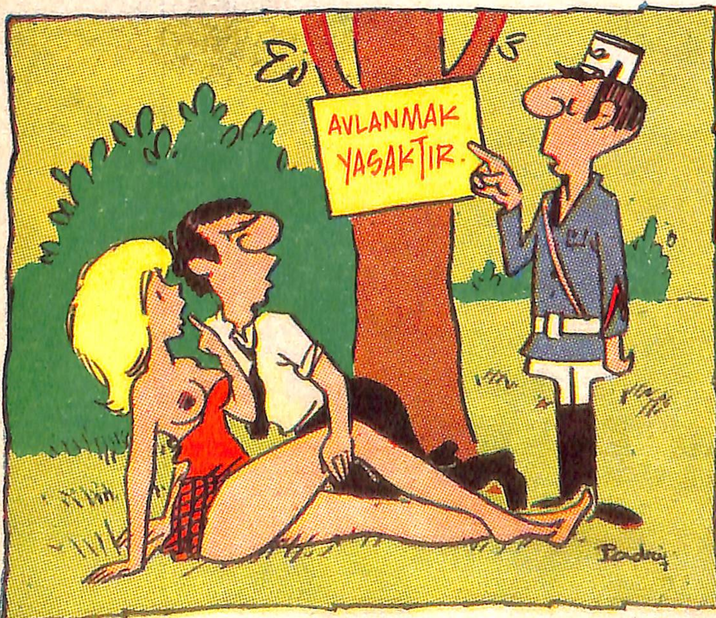
— BAK, ŞAHANE BİR YER KİRALADIM ... GEREKLİ OLAN HER ŞEY ELİMİN ALTINDA !..

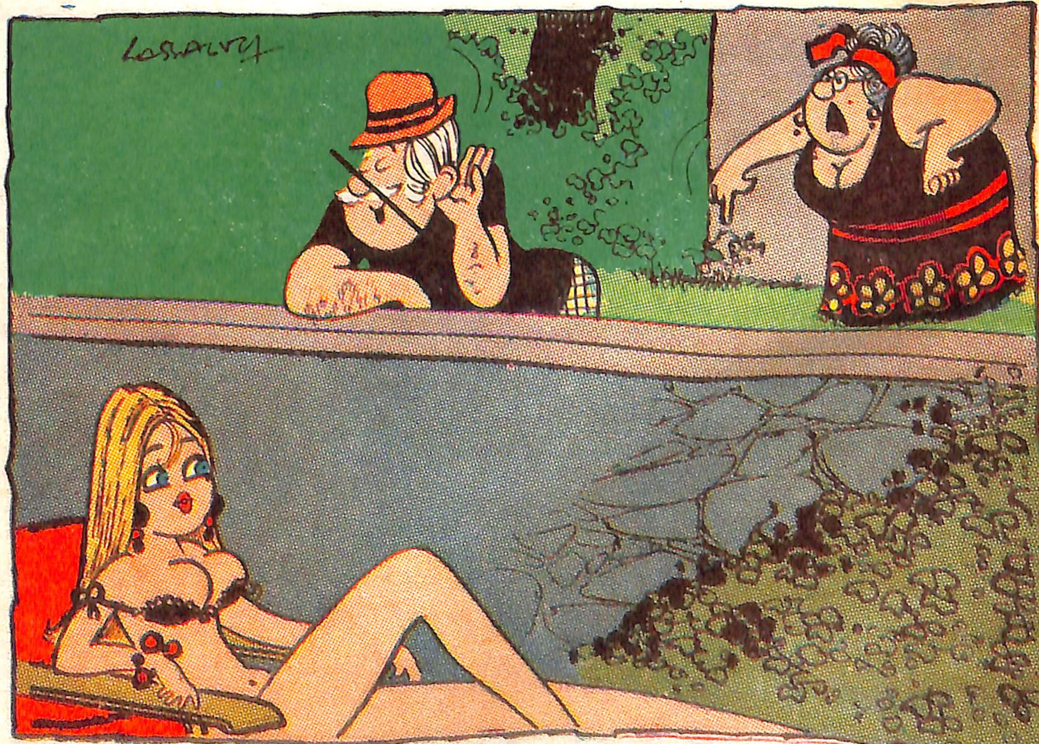
YAZISIZ

— ŞU DALGALARIN SESİNE BAK, NE GÜZEL DEĞİL Mİ ?..
— EVET, KISA DALGADA HEP GÜZEL MÜZİK VARDIR !..

— NE KIZIYORSUN, BEN BURADA AVLANMIYORUM Kİ ..
— AVLANIYORSUN, HEM DE BENİM KARIMLA !..

— BANA MÜSAADE ... YANILMIYORSAM, KARIM ÇAĞIRIYOR !..